

Curierul Misionar

Anul XXIV

Martie, 1945

No. 3

AMABILITATEA

*Intinde mâna ta, o, frate, și fă-mi o ancoră din ea,
Căci urlă tare vijelia ce se ridică 'n urma mea.*

*'Mi-e dor de-un pic de bunătate, mi-e dor de zâmbetul duios.
O, dă-mi-le cu bogăția, cu care-le 'mpărți Hristos!*

*Căci bunătatea și blândețea și curtuazia 'n astă lume
Sunt spulberate de pe suflet, cum vântul colbul de pe dune.*

*Când sufletul, din svârcolirea păcatului ce zace 'n fire,
Intinde mâna să se-agate de stânca de milostivire,*

*Ai grijă, frate; de pe țărnul pe care stai înfipt vârtos,
In loc s'ajuți, cu izolarea-ți, să nu-l alungi dela Hristos!*

*Se simte lipsa de blândețe, de curtuazia ce alină
Durerea sufletelor triste. Dar vezi, iubirea cea divină*

*N'a încetat să se reverse spre noi, de sus, de pe altar,
Căci peste lumea în pierzare se'ntinde încă al Său har.*

*Dar nu te văd, din bogăția ce iei din darurile Sale
Că întocmești buchet de roze, cu care să-mi răsați în cale.*

*Nu ține-ascuns, doar pentru tine bogatul dar venit de sus,
Ca nu cumva tânjind de lipsa-i, eu să mă pierd dela Isus.*

*Intinde mâna ta, o frate, și fă-mi o ancoră din ea,
Cu zâmbetul tău de iubire, ia lacrima din fața mea.*

*Și de te 'ntrebi cum să faci asta pe calea ta, iubite frate,
Isus îți va șopti în taină: „Fii plin de amabilitate!”*

*O, voi cei siguri în furtună, fiți mai prudenți cu cei din valuri,
Ca nu, din lipsă de iubire, să îi zdrobiți de stânci și maluri,*

*Iar din adânc, cu voce stinsă, să le-auzi șoapta pe vecie;
„M'ai fi putut salva, o, frate, de-ai fi fost plin de gingășie!”*

*De pe stâncă, în furtună, mâna sfântă-a lui Isus
Se întinde să apuce omul de păcat răpus.*

*Dar noi, toți, conlucrătorii pe cărarea cea divină,
De ne cercetăm în taină, nu cumva ne găsim vină?*

*Dacă da, cu suflet sincer, să 'ndreptăm al vieții rost,
Tot ce-am făcut și nu-i bine, să fie cum n'ar fi fost.*

*Și 'ncepând din nou lucrarea cu râvnă și scumpătate,
Să facem multă risipă și de amabilitate.*

L. D.

LUCRAREA MISIONARA MEDICALA

Suntem cu mult rămași în urmă

Duhul Domnului Hristos spune lămurit prin glasul Sf. Scripturi: „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui“. Rom. 9, 28.

Este drept și trebuie să recunoaștem, că multe din evenimentele pe care ucenicul Domnului Hristos le-a văzut în viziune pe insula Patmos, se împlinesc în realitate sub ochii noștri și cu o iuțea mare. Fiecare din ele, are un timp hotărât de Dumnezeu. Mâna sau înțelepciunea omenească nu le pot opri cursul lor, sau să schimbe ceva din planul Celui care le îngăduie. Vin unul după altul, sau mai multe deodată, apoi trec în veșnicie. Toate prevestesc venirea în mărire a Domnului Isus Hristos.

Toți așteptăm cu dor acest mare eveniment. Speranțe veșnice ne leagă de timpul acela. Solia îngerului al treilea trebuie să crească, ajungând pentru vremea aceea în culmea puterii ei. Dar, până atunci, urmează să ne examinăm dacă nu cumva am rămas cu mult în urmă, cu lucrarea unei părți din solia îngerului al treilea și anume cu lucrarea medicală. Această lucrare, este numită de Spiritul Profetiei „mâna dreaptă a soliei îngerului al treilea“. Ce este mâna dreaptă pentru om? Un membru cu care se ajută în toate lucrările sale. Mâna dreaptă are mare importanță pentru om. Lucrarea sanitară se ocupă de sănătatea corpului nostru, care este numit în Evanghelie „Templul Lui Dumnezeu“, adică templul în care locuiește Duhul Domnului Isus Hristos. Deaceia, Dumnezeu o numește mâna dreaptă a soliei.

Intotdeauna, noi ne ocupăm mult de hrănirea sufletului nostru și bine facem, dar la lucrarea medicală am cugetat mai puțin. Domnul Hristos prin Ioan, a pus problema în mod complet. „Prea iubitele, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește și sufletul tău“. 3 Ioan 2.

Dumnezeu nu se ocupă numai de „sufletul viu“ pus în corpul acesta, ci are

ochii îndreptați și urmărește cu luare aminte, ca templul (corpul nostru) să fie sănătos pe deplin. El a pus ca arvună în inimile noastre, Duhul Domnului Hristos. Corpul trebuie să fie un vas ales, un instrument în mâna Duhului Sfânt. Chiar Domnul Hristos, când era în trup omnesc, înainte să pășiască în lucrarea spirituală, a trebuit să sdrobească sub picioarele Sale ceea ce biruise pe Adam și Eva — pofta. Aceasta a adus atâtea dezastre în structura corpului zidit după chipul lui Dumnezeu. Suntem cu toții copleșiți de multe boale și slăbiciuni de tot felul. Deaceia, Dumnezeu este îndreptățit să se ocupe atât de suflet cât și de corp. Ambele sunt proprietatea Sa, prin creațiune și răscumpărare. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit dela Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“. 1 Corint. 6, 19, 20.

Din cele amintite mai sus, problema lucrării medicale, se pune și nouă. A sosit timpul când să-i dăm importanța care i se cuvine. Dumnezeu o numește „mâna dreaptă a soliei îngerului al treilea“.

Pentru lucrarea aceasta e nevoie de medici, bărbați și femei, cari să poarte pe inima lor solia îngerului al treilea, iar din viața lor să se desprindă trăirea principiilor pe care trebuie să le dea și altora. Ei sunt chemați în această lucrare ca și predicatorii. Mai este nevoie și de sanatorii, unde cei bolnavi să fie ajutați să-și câștige sănătatea pierdută și totodată să fie învățați principiile care stau la baza unei sănătăți depline. Pe lângă lucrare în sanatoriu, e nevoie să fie învățați și ceilalți membri din comunități. Inceputurile acestei lucrări vor fi grele, însă cu ajutorul lui Dumnezeu totul poate fi biruit. O atitudine sinceră și credincioasă, trebuie s'o luăm față de această

lucrarea. Iată ce spune serva Domnului: „Călcarea Legii fizice este călcarea Legii lui Dumnezeu. Creatorul nostru e Domnul Isus Hristos. El este Ziditorul ființei noastre. El a creat zidirea noastră. El este Autorul legilor fizice, așa cum este Autorul Legii morale... Neîngrijirea de via mașinărie a corpului este o insultă față de Creatorul nostru. Există reguli puse de Dumnezeu, cari — dacă sunt observate — feresc pe oameni de boli și de moarte timpurie“. Dietă 49, 5. Noi nu înțelegem sanatoriul ca o instituție de câștiguri pentru formare de capitaluri, ci ca și Biserica, trebuie să aibă aceeași țință — predicarea Evangheliei pentru mântuirea omului păcătos. Și înainte de a se face apel la mijloacele atât de necesare pentru începerea acestei lucrări, e nevoie mai întâi să cerem în umilință dela Dumnezeu să ne deschidă larg inima să primim cu bucurie lucrarea care urmează să se facă, dându-i în acelaș timp și importanța care i se cuvine. Să rugăm să ne deschidă căi și să ne dea posibilitățile financiare și mai ales Duhul Sfânt pentru medicii care urmează să facă lucrarea

medicală. Lucrarea lor nu va fi atât de ușoară întrucât Dumnezeu are un plan cu poporul lui Dumnezeu. Înainte de venirea Sa în mărire pe norii cerului, poporul trebuie să facă o reformă în felul său de viață. „La 10 Decembrie 1871 mi s'a arătat din nou, că reforma sanitară este o ramură a marelui lucru, care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Ea este tot atât de strâns legată de solia îngerului al treilea, cum este mâna față de corp... iar, sanatoriile cari s'au înființat, trebuie să fie strâns legate și nedespărțite de Evanghelie. Domnul a dat instrucțiuni, că Evanghelia trebuie să meargă înainte; dar Evanghelia cuprinde și reforma sanitară în toate fazele ei. Lucrarea noastră trebuie să lumineze toată lumea; căci ea este principală în mișcările ce trebuie să aibă loc ca pregătire pentru plăgile, pe cari le va îngădui Dumnezeu, să vină peste lume. Sentinelele credincioase ale lui Dumnezeu trebuie să sune alarma“. Dietă și Hrană 97, 105.

Gh. Stănică

Evenimente în legătură cu Sanctuarul Ceresc

(Urmare)

Revărsarea Duhului Sfânt ca urmare a ungerii lui Isus, a avut o influență foarte mare asupra bisericii creștine și chiar asupra lumii. A treia persoană a Sfintei Treimi, Duhul Sfânt, și-a mutat reședința pe pământ. El era locuitorul Domnului Hristos pe pământ unde avea să rămână până la sfârșitul timpului. În El, Dumnezeu a dat cel mai mare dar, oamenilor. Deci Rusaliile au fost unul dintre cele mai mari evenimente în legătură cu Sanctuarul Ceresc.

Revărsarea Duhului Sfânt la Rusaliile a avut urmări foarte mari asupra lumii și asupra bisericii creștine. În ciuda împotrivirilor mari, creștinismul și-a croit drum prin lumea păgână și apărătorii crucii au propovăduit Evanghelia la toată lumea cunoscută pe atunci.

2. *Mijlocirea lui Hristos în Sanctuar*

Vizionarul Ioan a văzut pe Fiul Omu-

lui îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins cu un brâu de aur. El îndeplinea serviciul de Mare Preot și slujea în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, iar în mâna dreaptă ținea șapte stele. Apocalip 1, 13. 20. Dela înălțarea Sa la cer, și până la 1844 El a slujit în prima încăpere a Sanctuarului, în Sfânta. Împreună cu fumul de tămâie, El prezintă înaintea Tatălui, rugăciunile poporului Său. Mijlocirea Sa din Sanctuarul Ceresc are o influență asupra păcătosului pocăit, care se roagă: „Doamne, fii îndurător mie, păcătosul!“ El primește asigurarea: „Păcatele îți sunt iertate“, „Du-te și să nu mai păcătuiești“. Cel convertit spune și altora experiența lui și laudă pe Domnul, căci „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Ca urmare a mijlocirii lui Hristos în

Sanctuarul din cer, pe pământ se întemeiază comunități. Oamenii își schimbă felul lor de viață și devin făpturi noi în Hristos. Mii de glasuri laudă și proslăvesc pe Dumnezeu Tatăl și pe Hristos ca Mântuitor. De acolo din Sanctuar, Domnul Isus conduce destinele bisericii Sale și ale tuturor popoarelor de pe pământ.

3. Pecețile în legătură cu Sanctuarul

În capitolul patru din Apocalips, Ioan spune că a privit printr'o ușă deschisă în cer și prin ea a văzut un tron pe care seșea Cineva, Care avea „înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu“. În jurul scaunului de domnie, pe alte scaune, stăteau cei 24 de bătrâni, care se închinau lui Dumnezeu și-L proslăveau împreună cu cele patru făpturi vii.

În capitolul cinci, Ioan spune că a văzut în mâna Celui Ce seșea pe scaunul de domnie o Carte, scrisă și pecetluită cu șapte peceti. La întrebarea: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele, „nu se găsea nimeni. Acest fapt a produs profundă întristare lui Ioan, încât el „a plâns mult“. Unul dintre bătrâni i-a zis: „Nu mai plânge: iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit, ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei“. Apoi Ioan a văzut între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, un Miel, Care părea junghiat. El a venit și a luat cartea din mâna Celui Ce seșea pe scaunul de domnie. Mielul junghiat dela întemeierea lumii este Domnul Hristos. Apoc. 13, 8. Faptul acesta, că Mielul a fost găsit vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele ei, trebuie să fi fost de o importanță covârșitoare pentru întregul Univers. Cuvântul Domnului ne spune: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți“. Fap. 4, 12.

Biruința Domnului Isus și învrednicirea Lui de a aduce la îndeplinire planul lui Dumnezeu pe pământ, au fost recunoscute de toate creaturile. Cuvinte de adorare, proslăvire și laudă au pornit dela tronul lui Dumnezeu, și au cuprins întregul Univers: „Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s'au aruncat la pământ

înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rup pecetele: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ. M'am uitat, și împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!“ Și pe toate făpturile, cari sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!“ Și cele patru făpturi vii ziceau: „Amin!“ Și cei 24 de bătrâni s'au aruncat la pământ și s'au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor“.

Primele cinci peceti reprezintă evenimente mari în domeniul religios și ele cuprind lupta bisericii creștine chiar dela începuturile ei. Evenimentele urmau să aibă loc pe pământ, însă ele erau bine cunoscute și în cer. Așa se înțelege că au fost descoperite lui Ioan prin ruperea pecetilor. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci“. Amos 3, 7.

Din manifestația întregului univers, arătată în adorare față de „Cel ce seșea pe tron“ și față de „Miel“, înainte ca acestea evenimente să fi fost cunoscute oamenilor, tragem concluzia că evenimentele ce au loc pe pământ sunt urmărite cu interes de universul întreg fiind controlate de Bunul Dumnezeu. Despre atotștiința lui Dumnezeu, Domnul Isus spune: „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, niciuna din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii capului vostru, toți vă sunt numărați“. Matei 10, 29. 30.

(Va urma)

M. Manea

Spiritul Profeteiei în Mișcarea Adventă.

Nașterea Mișcării Advente

Pe insula Patmos s'a arătat profetului Ioan în viziune întâmplările zilelor sfârșitului. Ce a văzut a scris în Scriptură. Noi le cetim azi. Pana Inspirației a zugrăvit lucrurile atât de lămurit încât ni se pare că vedem evenimentele trecând pe dinaintea ochilor noștri, așa cum pe vremuri au trecut prin fața ochilor profetului.

Priveliștea ultimului seceriș

Șirul de scene zugrăvite în Apocalips 14 se întindea până la capătul sfârșitului. Profetul a privit venirea Domnului Hristos pentru a aduna secerișul final: „M'am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu Fiul Omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune seceră Ta și seceră pentru că a venit ceasul să seceri și secerișul pământului este copt“. Atunci Cel ce ședea pe nor, Și-a aruncat seceră pe pământ. Și pământul a fost secerat“. Apoc. 14, 14—16.

Acesta este sfârșitul, deoarece Domnul Hristos a spus în parabola cu grâul și neghina: „Secerișul este sfârșitul lumii“.

O lucrare specială de evanghelizare

Dar numai cu puțin timp înainte de a doua venire a Domnului și de secerișul final, profetul a văzut nașterea unei mișcări speciale de evanghelizare, care duce solia în toată lumea. În profețiile acestea avem deaface cu simboluri, iar aci sub chipul unui înger care predică, trebuie să fie înfățișată o mișcare săvârșită de oameni; deoarece nu îngerilor ci oamenilor le-a incredințat Dumnezeu slujba împăcării. Despre lucrarea aceasta de evanghelizare în toată lumea înainte de venirea Domnului Hristos, profetul mărturișește:

„Și am văzut un alt înger care sbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod“. Apoc. 14, 6.

În timp ce asculta în viziune, auzi subiectul soliei ce trebuia să fie vestită de această mișcare misionară mondială: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, fiindcă a venit ceasul judecării Lui“. Vers. 7.

Lucrarea de judecată înainte de venirea Domnului Hristos

Stim că trebuie să aibă loc o lucrare de judecată în ceruri sus înainte de venirea Domnului Hristos. La data venirii Lui „cei morți în Hristos vor învia“ din morminte la chemarea Lui. Numai cei drepti dintre morți au parte la învierea aceasta care va avea loc într'o clipă, la arătarea Domnului „într'o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați“. I Cor. 15, 52.

Atunci nu mai e timp pentru o lucrare de judecată când să se hotărască cine e drept. Dar de această „întâia înviere“ spre viață veșnică au parte numai aceia cari au fost judecați vrednici, așa după cum îi descrie Mântuitorul: „Cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți“. Luca 20, 35.

Prin urmare are loc în ceruri o dare de seamă, o lucrare de judecată, înainte de venirea Domnului Hristos, prin care se hotărăște cine sunt vrednici de a avea parte la „întâia înviere“. Această judecată de cercetare trebuie să înceapă cu cei morți din veacurile trecute. Este timpul ca cei morți să fie judecați“. Apoc. 11, 18. Profetul Ioan a văzut venirea acestui timp al judecării în ceruri sus, când s'a

deschis sfânta sfintelor din sanctuarul ceresc. Apoc. 11, 19.

Urmează ca la încheiere, judecata aceasta să cuprindă pe cei vii, cercetând pe dreptii aceia pe care Domnul îi va schimba în nemurire, împreună cu aceia care vor învia din morminte. „Cei morți în Hristos vor învia întâi“, zice Scriptura. „Apoi noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul“. 1 Tes. 4, 16. 17.

Potrivit cu ordinea biblică a evenimentelor finale ce au loc în cer înainte de arătarea Domnului Hristos, ni se arată că trebuie să aibă loc o judecată de cercetare care stabilește pentru veșnicie soarta oamenilor fie pentru viață, fie pentru moarte. La data începerii acestui ceas al judecății în cer, potrivit cu viziunea lui Ioan pe Patmos, trebuie să se pornească pe pământ o mișcare mondială care să ducă la toate neamurile solia: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, fiindcă a venit ceasul judecății Lui“.

Un popor care ține poruncile lui Dumnezeu

În viziunea din Apocalips 14, profetul a văzut pe cei care trebuia să predice solia aceasta, și felul de oameni care se vor ivi în toate neamurile ca rod al lucrării de evanghelizare din zilele de pe urmă. Ingerul i-a descris în felul următor: „Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Apoc. 14, 12.

Tablourile zugrăvite de profeție sunt la fel de clare ca și soarele din miezul zilei. În zilele sfârșitului, doar cu puțin timp înainte de venirea Domnului Hristos în mărire, trebuia să înceapă în ceruri sus o lucrare de judecată. Iar la data începerii lucrării aceleia în curțile cerești, trebuia să se nască pe pământ un popor care ține poruncile lui Dumnezeu, și să meargă la toate neamurile cu solia: „A venit ceasul judecății Sale“.

Împreună cu strigătul acesta de trezire despre ceasul judecății, se duce solia a-

postaziei spirituale și avertismentul de a nu merge pe calea tradiției eclesiastice care desființează legea lui Dumnezeu. (Vezi Apoc. 14, 7—11).

Era de cea mai mare însemnătate ca vestirea ceasului judecății să fie făcută de un popor care ține poruncile lui Dumnezeu. Nimeni nu poate chema pe oameni să se pregătească pentru ceasul judecății fără ca în acelaș timp să nu înalțe stindardul sfintei legi a lui Dumnezeu. După cum zice Biblia: „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Temete-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău“. Ecl. 12, 13. 14.

(Va urma)

W. A. Spicer

PE DRUMUL LARG SPRE IERIHON

*Pe drumul larg spre Ierihon
Văzduhul e de vaet plin
Căci mulți sunt cei cari au căzut,
Samariteni însă, puțini.*

*Cum poți să stai nepăsător?
Cum poți pe-alătura să treci?
Când drumu-i plin de suferinți
Și moartea 'ntinde brațe reci?*

*Ridică-te și mergi spre ei,
Aleargă'n grab, dă, 'ajutor,
Deschide-ți vasul cu ulei,
Și dă balsam alinător!*

*Căci cel căzut între tâlhari
Și părăsit în drumul său,
E-un suflet drag pierdut cândva,
Dar căutat de Domnul tău.*

*De nu vii azi în ajutor
Și nu ridici pe cel căzut,
Va fi pe mâine prea târziu,
Pe mâine el va fi pierdut.*

*Când drumu-i plin de suferinți,
Și moartea 'ntinde brațe reci,
Cum poți să stai nepăsător?
Cum poți pe-alătura să treci?*

R. A.

Din câmpul Evangheliei

După o întrerupere de doi ani, iarna aceasta am pornit din nou împreună cu fratele Gheorghisor, să vizităm pe iubiții noștri frați de credință, răspândiți în frumoasele localități ale Teleormanului.

Frații și surorile din aceste părți au avut de trecut prin persecuțiile religioase, deslănțuite aici într'un fel cu totul deosebit. Comunități după comunități erau chemate să-și renege credința și speranța lor în învățăturile sfinte ale Evangheliei. Cei ce au rămas credincioși și statornici adevărului, au trebuit să ia drumul Curții Marțiale, și de aici mulți spre închisoare.

Cu bucurie și fără murmur aceștia au parcurs pe jos, pe timp de iarnă cu ger și viscol, zeci de kilometri. În convoaiele cari erau pornite în felul acesta, puteau fi văzuți bătrâni încărunțiți și împovărați de ani, femei plăpânde și bolnave, precum și tineri și tinere credincioși adevărului lui Isus.

Convingerea lor era că Domnul Isus, după făgăduința Sa, va veni în curând, și-i va libera de toate durerile și amărăciunile lor. Privind în viitor către această minunată liberare, ei s'au îmbărbătat și au compus o cântare mișcătoare.

Acum au din nou adunările deschise și se pot închina în voe lui Dumnezeu. Pretutindeni am fost primiți cu multă căldură. Mulți din ei vărsau lacrimi de bucurie și de recunoștință. Nu credeau că ne vom mai revedea în aceste condițiuni fericite. În soliile cari au fost rostite, se părea că cerul se pogorise în mijlocul nostru, iar Mângâietorul ne convingea că iertarea e încă posibilă, încă nu e prea târziu. Cei cari au fost șovăitori au mărturisit slăbiciunea lor, și au rugat pe Bunul nostru Tată Ceresc să fie iertați și reprimiți. Lacrămile lor se amestecau cu cuvintele de căință și de vot solemn pentru viitor. Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere asupra inimilor noastre. Cu toții ne-am plecat înaintea Domnului și s'a făcut o nouă consacrare completă și sfântă.

În toate adunările noastre publice am avut vizitatori în număr mare cari s'au interesat de adevăr și s'au bucurat împreună cu noi. Cu siguranță că a venit vremea când Stăpânul Universului va face o mare lucrare de mântuire. Lucrurile constatate în câmpul Evangheliei dovedesc cu putere acest adevăr.

R. A.

Știri din Moldova

Un anumit soi de greutate, cari au încercat credința noastră a tuturor și în deosebi a celor din părțile Moldovei, au trecut și noi suntem dincolo de ele. La viața credinței noastre ca biserică, s'a adăugat o experiență foarte prețioasă, așa în cât se poate zice că nu mai suntem nevârșnici (Efes. 4, 14). Focul încercării credinței noastre, n'a trecut însă, fără să ne cauzeze răni și pagube spirituale. Iar nouile împrejurări favorabile, ne dau prilejul, să ne legăm aceste răni și să ne refacem. Din cauza împrejurărilor excepționale în conferința Moldova, nu s'au putut ține adunările districtuale decât în două locuri: Bacău și Piatra. Intervenția Duhului lui Dumnezeu însă, se observă în chip vădit, prin faptul că atât frații de o credință cu noi, cât și ceilalți credincioși de alte credințe, sunt stăpâniți de o sete neobișnuită după citirea de cărți privitoare la credința în Dumnezeu. De aceea Colportajul a luat avânt. Greutățile în prezent, cu cari au de luptat cei din Moldova, sunt lipsa și molima, cari bântue în deosebi în județele: Iași, Dorohoi, Botoșani, Rădăuți, Baia și Piatra Neamț. Autoritățile dela centrul Țării, au luat măsuri de ajutorare, trimitând caravane cu alimente și medicamente. La rândul lor, mulți din frații noștri, în afară de Moldova, simțind cu suferințele fraților lor din acele părți, au procedat după cele din Isaia 58, 7, au trimis, unii din prisosul lor, alții, făcând chiar sacrificii, dând daruri bogate, pentru ajutorarea celor în lipsă. Fără întârziere, ajutoarele vor fi împărțite celor nevoiași și rugăciuni de mulțumire, vor fi înălțate la tronul Părintelui ceresc.

Pentru cei cari doresc și mai departe să îplinească cele din Matei 25, 34—40,

putem să amintim că nevoile a sute de familii, sunt mari, căci din cauza războiului, nu puțini au rămas fără adăpost, hrană și îmbrăcăminte. Iar la toate aceste suferințe, s'au adăugat și boli molipsitoare, mai cu seamă, tifosul exantematic. Ajutoarele, pot fi trimise prin conferința respectivă, cu specificarea: Ajutor pentru săracii și suferinzii din Moldova.

A. Popov

Avionul și cărțile

Ultima expresie a mijloacelor rapide de locomoție, în zilele noastre, este avionul. Noi toți cunoaștem serviciile pe care această invenție modernă le-a adus omenirii, dar tot atât de cunoscute ne sunt și distrugerile pe cari le-a provocat din clipa când a fost pus în serviciul războiului. Suntem încă sub impresia proaspătă a grindinei de bombe care s'a abătut și asupra orașelor noastre, răspândind jalea, groaza și moartea pretutindeni.

Credem însă că bunul Dumnezeu a îngăduit apariția acestei invențiuni nu pentru a ajunge un instrument de distrugere, ci pentru un scop mai bun. Pus în slujba Evangheliei și a păcii, avionul se va dovedi în viitorul apropiat o mare binecuvântare pentru omenire.

Tot ce se întâmplă azi pe lume, arată că sfârșitul tuturor lucrurilor este foarte aproape. Potrivit cuvântului profetic, înainte ca Dumnezeu să-Și încheie lucrarea Sa de predicare a Evangheliei, El mai adresează omenirii un ultim avertisment. Unul din mijloacele cele mai puternice de care Se folosește în săvârșirea acestei lucrări este vestirea cuvântului Său prin tipărituri. (Mat. 24, 14; Apoc. 4, 6; 18, 1). Tot Spiritul Profetic ne spune că pentru încheierea acestei lucrări Dumnezeu Se va folosi de acești martori muți ai Săi — cărțile — care vor fi răspândite într'un număr tot atât de mare, cum cad toamna frunzele din pomi. Editurile noastre, cari astăzi lucrează intens la tipărirea în tiraj mare a diferitelor cărți cari conțin solia lui Dumnezeu pentru aceste vremuri, vor trebui să-și sporească și mai mult puterea de producție, pentru a face față cererilor din ce în ce mai

mari. Și, — ca o împlinire a profeției din Apocalips 14 cu privire la îngerul care sbura prin mijlocul cerului, cu Evanghelia veșnică în mână, — sutele de mii de cărți și broșuri sfinte vor fi transportate acolo unde cerințele vor fi mai grabnice, cu avionul.

În prima zi a acestui an era rânduită o adunare districtuală la Piatra Neamț. Aveam nevoie acolo de câteva mii de exemplare din minunata carte „Calea către Hristos“. Primele exemplare din a IX ediție apăreau de sub tipar în ziua de 28 Decembrie. Cu mijloacele obișnuite de transport, ar fi fost imposibil să le avem la timp. Dar în mod providențial, au început să funcționeze chiar atunci cursele aeriene spre Moldova. Uimirea noastră a fost cu atât mai mare când, — deși toate locurile ocupate pentru ziua aceea, — s'a putut totuși găsi un loc și primele 400 exemplare din mult așteptata carte, împreună cu însoțitorul lor, au putut ajunge la timp la destinație. Aceștia le-au urmat apoi, curând după aceea, alte câteva mii.

Credem că în viitorul cel mai apropiat, avionul, ca de altfel toate celelalte invențiuni cu care Dumnezeu a binecuvântat omenirea, va fi pus în slujba Evangheliei, transportând cu repezițiune lumina în colțurile întunecate ale pământului și grăbind în felul acesta venirea Mântuitorului pentru instaurarea pe un pământ înnoit a unei păci veșnice.

Dea bunul Dumnezeu ca atunci când ni se va adresa un apel special de a contribui cu mijloacele noastre pentru tipărirea unui mai mare număr de cărți, de care se simte atâta nevoie, să răspundem cu bucurie.

N. Ghiorghiță

Dr. I. Moldovan

Parcul Vatra Luminoasă Str. G. No. 12

Consult. 4—6

Tramvai 14, 26 și 19

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

F R A T I I

În fața unei case de muncitor, într'o zi călduroasă de vară, ședea Georgică, un băiețuș ca de vreo 14 ani, într'un cărucior automat. O pătură subțire acoperea picioarele-i schilodite. Măinile-i slăbănoage, când brațele erau întinse, atingeau pământul și între umerii deșirați pentru un corp atât de uscățiv, se ridica un cap prea mare. Cine privea pe acest băiețuș bolnav era cuprins de milă și compătimire, dar rămânea țintuit cu uimire de ochii lui mari și negri, cari se uitau serioși și întrebători în lume.

Pe locul de jucat din apropiere se auzeau râsetele sglobii ale copiilor cari se distrau, dar de pe fața lui Georgică se desprinsese o umbră de tristețe. Oh, își zicea el în sine, de aș putea fi și eu între ei, m'aș juca și eu cu camarazii mei!

Ion cel frumos și sănătos — fratele său cel sburdalnic și posnaș — se rușina de fratele său cel bolnav și prea adesea îl făcea să simtă acest lucru.

Intr'o zi poarta grădiniții scârțâi în țâțâni și doi băieți se îndreptară râzând spre Georgică.

„Ia te uită, Georgică“, zise unul din ei, „ți-am adus ceva frumos“. Ion și colegul său de școală clipiră șagalnici din ochi, când Mărinică se plecă curios să ia o cutioară care i-au pus-o băieții pe pătura care-i învelea picioarele. Deodată văzu cum din cutioară ieși o broască țestoasă. Pentru o clipă o umbră de desnădejde se depuse pe fața palidă a copilului bolnav, dar după aceea privi prietenos spre fratele său și zise:

„Vai, Ioane, ai vrut să-mi faci iarăși o posnă. Ai vrut să mă sperii cu o târitoare atât de hidoasă. Dar ia privește, animalul acesta nici nu este atât de înspăimântător cum crezi. Da, ia privește, nu sunt oare frumoși acești ochi negri și vioi?“

Cei doi băieți încurcați și jenați lăsară ochii la pământ. Mărinică scoase broasca țestoasă din cutie și-i dete drumul în iarba din grădină. Cu pași mari se făcu repede nevăzută în măricinișul din preajma casei.

Apoi Georgică se adresă lui Ion rugător: „Rămâneți acum puțin și lângă mine? Am putea să învățăm câteva versete din Biblie!“

Cu un aer plictisit Ion și camarădul său făcură câte o strâmbătură de buze, și Ion, fratele său, zise:

„Ah, Georgică, dincolo pe maidanul de joc e mult mai frumos. Acolo au înverzit pomii în cari ne putem urca după cuiburi“.

„Ei și nu cumva crezi tu“ — completă Ion cam obraznic — „că e un lucru plăcut să facem mereu pe infirmierii lângă tine?...“

Sângele îmbujoră obrazul lui Georgică de rușine, dar mușcându-și buzele puse mâna pe cartea sa spre a citi singur câteva capitole, în timp ce cei doi camarazi de joc

plecară puțin cam indispuși — poate și cu remușcări în inimă — pe platoul de jocuri.

După amiaza trecu. Soarele începea să apună și Georgică închise cartea din care învățase multe lucruri bune.

„Da, își zise el, în veac nu pot uita pe Dumnezeu și cât voiu trăi, vreau să ascult de cuvântul Său!“

Cu ochii sclipitori privea în roșul de sânge al soarelui care scăpăta. De pe maidanul de jocuri se auzeau încă glasurile copiilor sglobii. Deodată Georgică fu străfulgerat de un fior de groază: un țipăt sfâșietor și văitături grozave întrerupseră râsetele tinerești ale copiilor și o liniște mormântală se făcu după aceea.

„Mamă!“ strigă băiatul pe cât îl ajuta glasul-i slăbit. Și mama apărură speriată din casă.

„Ce s'a întâmplat băiete? De ce m'ai speriat așa?“

Georgică enervat arătă cu mâna spre locul unde se jucau copiii: „Acolo s'a întâmplat o nenorocire, mamă. Am auzit glasul lui Ion“.

Pe cât au putut-o duce picioarele de repede mama străbătu grădina. Dar nici nu ajunsese până la stradă și un salaor intra pe porțiță aducând corpul lui Ion în nesimțire.

Au trecut mai multe săptămâni. Vara cutreeră țara cu razele binefăcătoare ale soarelui, și parfumul dulce al trandafirilor, garoafelor și teilor pătrunde prin ferestre și uși deschise în locuințele oamenilor. Georgică ședea liniștit pe scaunul său aproape de patul fratelui său. Trăsăturile feței sale parcă deveniseră și mai palide, dar și mai palidă și mai slabă era fața lui Ion, care sta îngrijorat în perna sa: o gravă comoziune cerebrală a făcut să plutească mai multe săptămâni între viață și moarte. Abia acum mâinile sale steteau liniștite pe plapomă și pieptul se ridica și se scufunda sub respirația grea a bolnavului. Criza a fost biruită și băiatul se găsea în afară de orice pericol. Georgică privea satisfăcut pe fereastră iarba de un verde scăpărător din grădină. Încă câteva zile se gândea el, și Ion va fi dus de tata pe brațe în grădină, și el — Georgică — va sta mai departe lângă el, dar nu plin de frică, ci spre a-i scurta timpul de convalescență, citindu-i lucruri frumoase. Căci Ion n'ar fi putut citi însuși, deoarece a fost grav bolnav.

„Georgică!“

Cel chemat își întoarse repede capul și se uită cu bucurie în ochii albaștri acum limpezi ai fratelui său.

„Georgică, cât timp am fost eu bolnav?“

„Aproape 8 săptămâni, Ioane!“

„Și cât timp ai stat lângă mine?“

„Mereu, tot timpul“, răspunse scurt Georgică“.

(Urmare la pag. 11)

ELEV LA ȘCOALA MISIONARĂ

Lucrarea lui Isus era în plină desfășurare. Mulțimile se îngrămădeau în jurul acestui Invățător neobișnuit, care le aducea prin cuvintele Sale o mireasmă dintr'o lume plină de lumină, de fericire și de pace. Afluența aceasta mare mai era provocată și de faptul că viața și cuvintele Sale erau într'o perfectă armonie, ceea ce nu se putea vedea la hrăpăreții și îngâmfații Farisei și Cărturari, dornici de mărire deșartă, dar cu totul nepăsători față de nevoile turmei risipite și desorientate. Isus îi învăța ca unul care avea putere.

Colinele, coasta muntelui, câmpiile, dumbrăvile, țărmul mării, marginea pustului, alcătuiau școala unde cuvintele Sale pline de armonii cerești încântau urechile mulțimilor îmmărmurite, cari de cele mai multe ori uitau să se mai îngrijească chiar și de nevoile lor trupești. Prea era hrănitor cuvântul Divinului Sol al cerului și prea de multă vreme se hrăniseră cu cenușă.

Dar Domnul Isus, așa cum le hrănise sufletele, nu lăsa pe oameni nici fără hrana trupească. Odată a hrănit 5000 de persoane, altădată același număr, afară de copii și femei.

Nu prea se vorbește în Sfintele Evanghelii despre vreo persoană anume care a luat parte la aceste adunări, dar pana inspirată încrustează pentru totdeauna un fapt care pentru cetitorul grăbit ar trece neobservat. Este vorba despre minunea îmmulțirii pâinilor, relatată în Ioan. 6, 5—13. Când s'a pus întrebarea ce să se dea de mâncare mulțimilor, Andrei a răspuns: „Este aici un băiețel, care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?“

Pomenirea acestui tânăr aci se datorește oare unei simple întâmplări? Sau Duhul Inspirației a urmărit un anumit scop pentru generațiile viitoare de tineri și bătrâni — copii și părinți — cari aveau să se adape din acest izvor de învățătură dumnezească? Fără nicio îndoială credem că da. Care să fi fost sconul acestea?

Să încercăm reconstituirea lucrurilor. „Un băiețel“, — să fi tot avut 12—15 ani, — văzu într'o zi o mulțime mare ascultând în tăcere solemnă vorbirea unui bărbat deosebit. Află dela primul întrebat că cel ce vorbește este un mare Invățător și Făcător de minuni cu numele Isus, despre care se crede că ar fi Mesia cel așteptat. Băiețelul nu trecu nepăsător pe alături, cu aerul că ce se face aci nu-l interesează, cum ar fi făcut poate mulți dintre tinerii de azi, ci se strecură încetișor prin mulțime ca să audă mai bine și să vadă, dacă se poate, pe acest Invățător, ale cărui cuvinte mergeau drept la inimă. El era un tinerel serios și dornic de învățătură, și cu siguranță, de multă vreme căuta un dascăl, dar un dascăl adevărat, care să-l învețe adevărul. Poate va fi încercat să meargă și la vreuna din școlile rabinilor de pe atunci, dar când a văzut pe acești oameni aroganți și plini de importanță în ochii lor, când a ascultat învățătura lor rece, seacă și fără gust, a plecat acasă desamăgit. Acolo nu era locul lui. Inima lui sănătoasă îi spunea aceasta.

Acum se afla în fața unui Invățător, ale cărui metode și mai ales al cărui cuvânt, erau cu totul deosebite. Inima lui era plină de entusiasm, mai ales că după terminarea cuvântării a fost martor ocular la vindecarea unor oameni suferinzi, ceea ce nu mai văzuse până atunci. A alergat într'un suflet acasă ca să vorbească părinților săi despre dorința de a urma pe Isus. Entusiasmul tânărului cucerește pe părinți și ei îi dau tot sprijinul pentru împlinirea dorinței sale. Ii umplură traista cu merinde și tânărul plecă cu pas grăbit la Școala Misionară, al cărei Director și Invățător era Marele Invățător venit din cer, Acela „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei“. Că a plecat cu gândul serios de a rămâne tot timpul lângă Isus, se vede din aceea că își luase provizii pentru mai multe zile, spre a nu fi nevoit să se întoarcă prea des acasă. Ar fi pierdut șirul învățăturilor. Continua sa prezență la adunări, seriozitatea și râvna sa de a

învăța, atrăsese atenția tuturor, și mai ales a ucenicilor Domnului, asupra Sa. Așa se explică de ce ucenicul Andrei a știut de băiețelul acesta, și a vorbit Domnului despre el, deși numărul celor de față se ridica la cel puțin 7—8000 de persoane. Domnul a cerut să fie adus la El. Cu câtă iubire l-a primit! Cât de duios i-a vorbit! Propunerea de a dăruii merindele Sale pentru nevoile mulțimii, a fost primită fără nicio șovăire. Doar venea din partea Invățătorului, pentru care avea o admirație nespūsă. Socotea o mare favoare de a fi schimbat cu Domnul câteva cuvinte. Era un tânăr model.

Nu e greu să tragem învățătura pentru noi din cele scrise mai sus. Cea din urmă făgăduință personală a Domnului era aceasta: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Această înseamnă că succesul pe care l-a avut El atunci, va fi asigurat și bisericii Sale din zilele noastre, care se conduce în lucrarea ei după aceleași metode și planuri statornicite de El atunci. Domnul nu mai este personal cu noi, dar ne-a trimes un alt Invățător — Duhul Adevărului — care se face din ce în ce în ce mai simțit în Biserică, pe măsură ce ne apropiem de ziua cea mare a lui Dumnezeu. El conduce lucrarea de evanghelizare, lucrarea de colportaj, lucrarea medicală, dar mai ales lucrarea de educație a tineretului, de care depinde bunul mers al celorlalte. Pentru grabnica și desăvârșita terminare a lucrării lui Dumnezeu, este nevoie de tineri lucrători, bine întemeiați în ale credinței și plini de râvnă pentru cauza Impărăției cerului.

Pilda tânărului amintit în Evanghelie, care mergea după Isus, trebuie să fie urmată de sutele și miile de tineri și tinere, sinceri și credincioși, din adunările noastre. Mănați de dorul fierbinte de a se pregăti pentru mari răspunderi, să-și umple traista cu merinde și să vină fără întârziere la una din școlile noastre. Pașii lor vor fi în-de-aproape urmăriți și conduși de ochiul nevăzut al Maestrului. Nu ni se spune ce a devenit acest băiețel, dar știm ce au devenit alți tineri cari au urmat pe Isus — o forță pentru înălțarea adevărului, pentru liberarea multor captivi din robia păcatului.

Iubiți tineri și tinere! Iată ocazia. Școala lui Isus își deschide larg porțile ca să vă primească. Aci veți sorbi din apa vieții ca să vă potoliți setea sufletului, veți primi mana cerească pentru a vă sătura sufletele flămânde și veți deveni la rândul vostru mijloacele alese de cer pentru binecuvântarea veșnică a unei omeniri nefericite și sortită pierzării.

Faceți de pe acum pregătiri temeinice și cât de curând să ne întâlnim cu toții în frumoasa școală misionară, spre a ne pregăti pentru nevoile lumii. Domnul să ne ajute în strădaniile noastre pentru realizarea acestui plan spre Slava Lui.

M. Ionescu

(Urmare dela pag. 9)

„Și în timpul nopții“?

„Și în timpul nopții. Mama mi-a îngăduit să dorm pe canapea, spre a putea auzi imediat când mișcai, și să-ți ajut“.

„O, iubite Georgică, ai fost atât de bun față de mine, cu toate că în ceasul cel din urmă, înaintea căderii mele din pom, m'am purtat atât de rău cu tine. Te rog, Georgică“. . . Ion vru să se ridice, dar cu un gest drăgăstos Georgică îl sili să rămâie culcat pe perna lui, punându-i mâna la gură.

„Stai liniștit, cine se gândește acum la astfel de lucruri, când putem să ne bucurăm și să mulțumim lui Dumnezeu că ai rămas între noi. Și acum să nu mai vorbești nimic, ci să dormi liniștit“! . . .

Ion își strânse ochii spre a ascunde lăcrămile, în timp ce ținea mâna lui Georgică cu tărie, sărutând-o delicat. . .

Când după câteva minute intră și mama, găsi pe cei doi fii ai ei mână în mână. Ion dormea profund cu obraji ușor înbujorați și Georgică cu ochii bucuroși, arătând spre un tablou de pe perete, pe care erau scrise cuvintele din Sfânta Scriptură: „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiești frații împreună“! Psalm 133, 1.

Atunci mama înțelese totul. După ce își mângâie copiii pe obraji, se duse să-și vadă mai departe de treburile ei.

Adaptare de

Petre P. Paulini

Dr. El. Iacob-Prisecaru

Consult. 4—6 p. m.

Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu No. 128

LECTIUNI BIBLICE

pe luna Martie 1945

Serviciul în Sanctuar

Lecțiunea 9 — 3 Martie, 1945 A. S. 18,2

Timpul curățirii și judecății

De memorizat: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul locaș va fi curățit“. Dan. 8, 14.

VIZIUNEA DIN DANIEL OPT

1. Ce timp precis era hotărât pentru curățirea sanctuarului cereșc? Dan. 8; 14.

2. Descrie pe scurt viziunea dată lui Daniel în al treilea an al domniei lui Belșatar? Vers. 1—12.

3. Ce convorbire ascultă profetul cu privire la această viziune? Vers. 13. 14.

Notă.— „In câtă vreme se va împlini vedenia?“, însemnează, câtă vreme se va îngădui acestor puteri pustiitoare să propășească în eforturile lor împotriva lui Isus Hristos, căpetenia oștirii, și împotriva sfinților și sanctuarului? Răspunsul este că la sfârșitul celor 2300 de zile sanctuarul va fi curățit.

4. Ce altceva se mai spune despre timpul la care se aplică în deosebi această viziune? Dan. 8, 17. 19. 26.

Notă.— „El mi-a zis: „Înțelege, o! fiu al omului; căci vedenia privește timpul sfârșitului“. Vers. 17, ediția engleză revăzută.

„El zise: „Iată, îți voi face cunoscut ce va fi în timpul din urmă al mâniei: căci ea privește vremea hotărâtă a sfârșitului“. Vers. 19 ed. engl. revăzută.

„Pecetluște vedenia, pentru că ea privește niște zile îndepărtate“. Vers. 26, ediția engleză revăzută.

Din aceste versete reiese lămurit că punctul culminant al acestei viziuni n'avea să fie atins în vremea lui Daniel, ci această perioadă de timp se întindea până la zilele din urmă ale istoriei acestei omeniri, la un timp cunoscut ca „timp al sfârșitului“. Aceasta este o profeție pentru vremea de apoi și descrie un eveniment de mare însemnătate, care trebuie să aibă loc aproape de sfârșitul timpului.

5. Aplicând metoda Bibliei de a măsura zilele profetice, ce perioadă de timp este cuprinsă acum în această viziune? Ezech. 4, 6 ult. p.

Notă.— Deoarece în profeție o zi simbolizează un an, perioada aceasta cuprinde 2300 de ani literali. Așa dar, după 2300 de ani sanctuarul trebuia să fie curățit. Vorbirea aceasta nu se poate referi cu niciun chip la curățirea sanctuarului pământesc din două motive: întâi, sanctuarul pământesc era curățit în fiecare an; al doilea, viziunea se referă la timpul sfârșitului, iar nu la dispensațiunea iudaică.

INSEMNĂTATEA VIZIUNII

6. Ce explicație fu dată lui Daniel cu privire la însemnătatea berbecului și a țapului vijelios, văzuți în viziune? Dan. 8, 20—22.

7. Ce se spune despre puterea cornului mic? Vers. 23—25.

Notă.— Roma urmă după Grecia ca putere universală, și amănuntele profetice relativ la acest corn mic au fost împlinite de ea, parte în forma ei păgână, și parte în forma papală. Roma ca un întreg prezintă un tablou compus.

8. Ce parte a viziunii începu apoi Gabriel să explice lui Daniel? Dan. 8, 26. 14 ult. p.

Notă.— „Serile și diminețile“ despre cari aminteste îngerul în versetul 26, se referă în chip vădit la timpul de 2300 de zile din versetul 14.

9. Ce efect a avut asupra lui Daniel lămurirea acestei părți din viziune? Vers. 27.

DUPA DOUA MII TREI SUTE DE ANI

10. După ce Daniel își veni în fire, cu privire la ce se rugă el? Dan. 9, 17.

11. Cine veni la el în timp ce se ruga? Pentru ce se întorsese el? Vers. 20—22,

12. La ce îndemnă Gabriel pe Daniel să ia aminte? Vers. 23.

Notă.— Deoarece Gabriel vine să completeze explicația sa cu privire la viziune, este natural să ne așteptăm ca el să înceapă chiar de acolo de unde lăsase când Daniel leșinase. Aceasta era cu privire la perioada de timp de 2300 de zile.

13. Ce eveniment spunea Gabriel, că avea să formeze începutul perioadei profetice? Dan. 9, 25.

Notă.— Găsim că acest decret a fost dat de Cir, împăratul Persiei (Ezra 1, 2—4), repetat de Darius (Ezra 6, 6—12), și iarăși repetat de Artaxerxe (Ezra 7, 12—26). În Ezra 6, 14 citim aceste cuvinte: „Și bătrânii iudeilor au zidit cu izbândă, după proorociile proorocului Hagai, și ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit și au isprăvit, după porunca Dumnezeului lui Izrail, și după porunca lui Cir, lui Darius, și lui Artaxerxe, împăratul Perșilor“.

Porunca de a restabili și a rezidi Ierusalimul era, așa dar, potrivit cu textul însuși, un decret întreit, dat în cele din urmă de Artaxerxe în anul 457 în. Hr. Dela data aceasta începem să socotim cele șaptezeci de săptămâni, precum și perioada cea lungă de 2300 de ani, care ajunge până la anul 1844.

14. Ce parte din cei două mii trei sute de ani avea să fie pusă deoparte pentru națiunea iudaică? Dan. 9, 24.

Notă.— „Hotărîte’ — ,tăiate’ — ,sunt hotărîte’. Cuvântul folosit aci... nu se mai întâlnește nicăieri în Scripturi. El însemnează în mod exact, după Gesenius, a tăia, a împărți; și de aci, a hotărî, a sorti, a stabili“. — *Barnes, în „Source Book for Bible Students“, pag. 554.*

Această sub-împărțire a celor șaptezeci de săptămâni, 490 de ani, trebuia să ajungă până la lepădarea iudeilor ca popor deosebit ales de Dumnezeu.

15. Ce eveniment avea să arate încheierea primelor 60 de săptămâni, sau 483 de ani, din această perioadă de șaptezeci de săptămâni? Dan. 9, 25.

Notă.— „Până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul“. Isus a fost uns ca „Mesia“ prin Duhul Sfânt la data botezului Său, în anul 27 d. Hr. Ioan 3, 34; Luca 3, 21. 23; Fapte 10, 38. Socotind, dela jumătatea anului 457 în. Hr., când a ieșit decretul lui Artaxerxe, cei 483 de ani ajung până la anul 27 d. Hr.

16. Ce trebuia să aibă loc la jumătatea ultimilor șapte ani din cele șaptezeci de săptămâni? Vers. 26. 27.

Notă.— „Va face să înceteze jertfa și darul de mâncare“. Evenimentul care împlini aceste detalii ale profeției fu răstignirea lui Isus. Moartea Sa puse capăt întregului serviciu al jertfelor din sanctuarul pământesc.

17. Ce avea a se face cu mulți Iudei în timpul celei de a șaptezecăa săptămână? Vers. 27.

Notă.— Intreaga săptămână din urmă, sau a șaptezecăa, avea să fie închinată în deosebi iudeilor. „El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână“. Dan. 9, 27. Aceasta s’a împlinit prin lucrarea personală a

lui Hristos timp de trei ani și jumătate, și prin lucrarea apostolilor Săi, cari timp de alți trei ani și jumătate lucrară absolut numai pentru Iudei. După data aceasta, Iudeii n’aveau să mai fie socotiți mai departe ca poporul ales al lui Dumnezeu.

Incepând cu lucrarea lui Hristos în anul 27 d. Hr., săptămâna aceasta, sau șapte ani literal, ajungeau până la anul 34 d. Hr. Cam în timpul acesta Ștefan își dădu viața ca martir, răpus de ura iudeilor.

Lepădând pe Hristos și Evanghelia Sa, Iudeii lepădase unicul mijloc de mântuire, și Dumnezeu nu putea să-i mai socotească de popor al Său ales. Zece ani mai târziu s’a anunțat că ucenicii se întorsese la Neamuri. „Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți, și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului“. Fapte 13, 46. 47.

18. Ce mare eveniment trebuia să aibă loc la sfârșitul celor 2300 de ani, sau în anul 1844? Dan. 8, 14.

Notă.— Aceste considerații ne aduc față cu uimitorul fapt că în anul 1844 d. Hr., a bătut ceasul ca Isus, Marele nostru Preot, să treacă în Sfânta Sfintelor, și să înceapă lucrarea cea solemnă de curățire a sanctuarului. Și deoarece curățirea sanctuarului este o lucrare de judecată, trebuie să înțelegem că la data aceasta începea în ceruri marea judecată de cercetare.

Această lucrare de cercetare a caracterului și de hotărîre cine sunt cei ce merită viața veșnică și un cămin în veșnica împărăție a lui Dumnezeu este judecata de cercetare, și judecata de cercetare este lucrarea de încheiere care trebuie săvârșită în sanctuarul ceresc. Când această lucrare este terminată, sanctuarul este curățit de toate urmele de păcat și mânjitură, atunci se va trage o linie de despărțire între cei sfințiți și cei păcătoși. Timpul de probă pentru omenire va fi închis.

10. Cum putem trage nădejde de iertare și îndreptățire când cazurile noastre sunt aduse la judecată? 1 Ioan 4, 15—17.

SCHIȚA BIBLICA

I. Viziunea din Daniel opt

1. Un anumit ceas al judecării. Dan. 8, 14.
2. Curățirea sanctuarului sau judecata după 2300 de zile. Dan. 8, 13. 14. 17, 19. 26.
3. O zi pentru un an. Ezech. 4, 6 ult. p.

II. Insemnătatea viziunii.

1. Viziunea lămurită. Dan. 8, 20—21.
2. Puterea cornului mic. Dan. 8, 23—25.

3. Când era i se explice timpul viziunii, Daniel leșină. Dan. 8, 26. 27.

III. După două mii trei sute de ani.

1. Daniel se roagă pentru o deplină înțelegere a lucrurilor. Dan. 9, 17. 20—22.

2. Explicarea celor 2300 de seri și dimineți. Dan. 9, 24—26.

3. Darea poruncii de rezidire a Ierusalimului. Dan. 9, 25.

4. La sfârșitul zilelor. Dan. 8, 14.

5. Singura noastră nădejde în ziua judecății. 1 Ioan 4, 15—17.

Lecțiunea 10 — 10 Martie 1945 A. S. 18,12

Scena judecății

De memorizat: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup“. 2 Cor. 5, 10.

DUMNEZEU ȘI JUDECATA

1. Ce se va face în chip hotărît cu orice faptă, cuvânt sau gând al omului? Ecles. 12, 14; Mat. 12, 36.

2. Ce a rânduit Dumnezeu în chip hotărît pentru judecată? Fapte 17, 31; Ecles. 3, 17.

3. Ce viziune cu privire la începerea judecății a fost dată lui Daniel? Dan. 7, 9. 10.

4. Cine în afară de Tatăl ocupă scaunele de domnie în sanctuar? Apoc. 4, 4; 11, 16.

HRISTOS ȘI INGERII CU OCAZIA JUDECAȚII

5. După ce „Cel îmbătrânit de zile“ Se așază pe tronul Său, cine fu adus înaintea Lui? Dan. 7, 13.

Notă. — „Venirea lui Hristos ca Mare Preot al nostru în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea Sanctuarului, arătată în Dan. 8, 14; venirea Fiului omului la Cel îmbătrânit de zile, înfățișată în Dan. 7, 13; și venirea Domnului în Templul Său, prezisă de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment“. — „Marea Luptă“, p. 426.

„Astfel cei cari umblară în lumina cuvântului profetic văzură că în loc de venirea Domnului pe pământ la terminarea celor 2300 de zile în 1844, Hristos intră atunci în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, spre a săvârși ultima lucrare de ispășire, pregătitoare pentru venirea Sa“. — *Idem.* p. 422.

6. Ce rol împlinește Hristos în lucrarea de judecată? Rom. 8, 34; Mat. 10, 32. 33; 1 Ioan 2, 1.

7. Cine va mai fi de față în timpul judecății? Apoc. 5, 11; Daniel 7, 10.

LUCRAREA JUDECAȚII

8. Cât de pătrunzătoare este cercetarea? 2 Cor. 5, 10; Mat. 12, 36. 37.

9. După ce sunt judecați oamenii? Ecles. 12, 13. 14; Isa. 65, 6. 7.

Notă. — „O carte de aducere aminte este scrisă înaintea lui Dumnezeu, și în ea sunt trecute faptele bune ale celor ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui“. Cuvintele lor de credință, faptele lor de iubire, sunt înregistrate în ceruri... În cartea de aducere aminte a lui Dumnezeu, fiecare faptă de neprihănire este făcută nemuritoare. Aci, orice ispită căreia ne-am împotrivit, orice rău biruit, orice cuvânt de milă iubitoare rostit, este scris cu credincioșie“. — „Marea Luptă“, p. 481.

10. Ce carte de aducere aminte este ținută despre aceia cari iubesc pe Domnul? Mal. 3, 16.

11. A căror cauză n'o va susține Isus înaintea Tatălui Său? Exod 32, 32. 33; Matei 10, 33.

12. Care este hotărîrea în cazurile acelor cari au stărui în credință și ascultare? Apoc. 3, 4. 5.

13. Deoarece numele celor credincioși trebuie să rămână în „cartea vieții“, ce ultimă măsură se va lua cu privire la păcatele pe cari le-au săvârșit, dar de cari au fost iertați? Fapte 3, 19; Ebr. 10, 17.

14. Când lucrarea de judecată este terminată, care va fi starea acelor cari sunt încă nemântuiți? Luca 13, 23—28; Ier. 8, 20.

15. Ce înștiințare se va da atunci dela tron? Apoc. 22, 11.

16. Ce mare eveniment va urma îndată după această înștiințare? Vers. 12.

17. Numai în ce fel se pot pregăti oamenii pentru judecată? Ebrei 7, 25; Isa. 1, 18.

SCHIȚA BIBLICA

I. Dumnezeu și Judecata

1. Orice faptă a omului va veni la judecată. Ecles. 12, 14; Mat. 12, 36.

2. A fost hotărîtă o zi de judecată. Fapte 17, 31.

3. Scena judecății. Dan. 7, 9. 10.

4. Cei ce iau parte cu Dumnezeu la judecată. Apoc. 4, 4; 11, 16.

II. Hristos și îngerii cu ocazia judecății

1. Partea lui Hristos la judecată. Dan. 7, 13; Rom. 8, 34.

2. O mulțime de îngeri slujesc. Apoc. 5, 11; Dan. 7, 10.

III. Lucrarea judecății

1. O lucrare desăvârșită. 2 Cor. 5, 10; Ecles. 12, 13, 14.

2. Cei răsvrățiți și neascultători sunt fără mijlocitor. Exod. 32, 32, 33; Mat. 10, 33.

3. Hristos mijlocește pentru cei credincioși și ascultători. Apoc. 3, 4, 5.

4. Nicio nădejde după terminarea lucrării de judecată. Luca 13, 23—28; Apoc. 22, 11, 12.

5. Pregătirea pentru venirea lui Hristos. Ebrei 7, 25.

Lecțiunea 11 — 17 Martie, 1945 A. S. 18,20

Solia ceasului judecății

De memorizat: „Și am văzut un alt înger care sbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apoc. 14, 6, 7.

SOLIA ȘI SOLII

1. Ce întreită solie puternică văzu Ioan Vizionarul coborându-se către pământ, spre a face pregătire pentru a doua venire a lui Hristos? Apoc. 14, 6—10, 14—16.

2. Când avea să fie dată lumii solia care vestea că „a venit ceasul judecății lui Dumnezeu“? *1833-40*

Răspuns. — Odată cu începerea judecății în ceruri. Aceasta s'a întâmplat în anul 1844. (Vezi lecțiunea 9, nota după întrebarea 18). Până atunci nu se putea spune cu adevărat că a sosit ceasul judecății lui Dumnezeu.

3. Pe lângă anunțarea faptului începerii judecății, ce vor mai predica vestitorii acestei solii? Apoc. 14, 6.

Notă. — Evanghelia veșnică este „vestea cea bună“ despre Fiul lui Dumnezeu, anume cum prin credință în jertfa Sa înlocuitoare oamenii pot fi mântuiți de păcat și să aibă vieață veșnică.

4. Pentru ce va spune această solie oamenilor să se teamă de Dumnezeu și să-I dea mărire? Apoc. 14, 7 pr. p.

5. Ce vor crede și vor învăța ei cu privire la creațiune? Vers. 7 ult. p.

6. Care va fi legătura lor față de poruncile lui Dumnezeu? Vers. 12.

Notă. — Cu toate că marea solie a ceasului judecății trebuie să fie dusă în lume într'un timp de îndoială, scepticism și necredință pe față, totuși vestitorii acestei solii cred încă în vechile fundamente ale Evangheliei. Ei cred într'un Dumnezeu personal și care este Creator. Deci ei leapădă teoria evoluției și orice altă învățătură care nu recunoaște pe Dumnezeu ca singur izvor al tuturor lucrurilor. Ei cred în Isus Hristos așa cum este descoperit în Evanghelie, și în puterea Sa de a libera de păcat; ei păzesc poruncile lui Dumnezeu. Ei sunt și păziitori ai Sabatului, deoarece Sabatul zilei a șaptea este poruncit într'una din poruncile lui Dumnezeu.

7. Ce stări de lucruri vor avea loc între neamuri în timpul judecății? Apoc. 11, 18.

Notă. — „Neamurile se mâniase“. Dela începerea judecății din 1844 a avut loc cel mai mare războiu din istoria omenirii. Lupta și măcelul dintre națiuni se va termina în bătălia dela Armagedon după încheierea timpului de probă.

8. La câți dintre locuitorii pământului trebuie să li se ducă solia ceasului judecății? Apoc. 14, 6.

Notă. — Aci este o solie care trebuie să fie vestită oricărei seminții și oricărui neam de pe pământ după ce începe ceasul judecății lui Dumnezeu. Ea va constitui ultimul apel al lui Dumnezeu față de oamenii de pe pământ ca să se întoarcă la El și să fie mântuiți. Ea va avea ca urmare pregătirea unui popor dintre neamuri pentru revenirea lui Isus, îndemnându-i să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Apoc. 14, 12—16. Ea va fi o puternică solie de reformă, și, ca și în ziua ispășirii din serviciul sanctuarului pământesc, când oamenii erau îndemnați să-și întristeze sufletele înaintea lui Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele lor ca pregătire ultimă pentru judecată, tot așa și această solie va îndemna pe bărbați și femei din toate națiunile să se întoarcă la Dumnezeu, preoțindu-se pentru judecată înaintea marelui tribunal al cerului.

9. Ce erau îndemnați preoții să facă în ziua ispășirii, în slujba cortului pământesc? Lev. 25, 9.

Notă. — Marea solie din Apoc. 14, 6, 7, este în realitate sunetul trâmbițelor pentru adevărata zi a ispășirii și judecata finală din ceruri. Ca și în vechime, avertizarea trebuie să se dea prin toată țara. Ea este o solie mondială, care trebuie să meargă la orice seminție, limbă și popor (Vezi Ioel 2, 1, 12, 13).

„In a zecea zi a lunii a șaptea, în ziua ispășirii, se suna trâmbița jubileului. Prin

toată țara, ori unde locuiau Iudeii, se auzea sunetul, chemând pe toți copiii lui Iacob să întâmpine cu bucurie anul de veselie. În marea zi a ispășirii, se făcea ispășire pentru păcatele lui Izrail, și cu inima plină de bucurie poporul avea să întâmpine jubileul". — „Patriarhi și Profeți“, p. 533.

10. Ce mișcare religioasă își are începutul la data începerii judecății?

Răspuns. — Pe măsură ce se apropia timpul pentru împlinirea profeției lui Daniel din capitolul 8, 14, conducătorii religioși atât din Europa cât și din America începură să desvâlve profețiile cu privire la a doua venire a lui Hristos. Chiar și mai înainte între reformatori era o convingere hotărâtă că venirea Domnului se apropia. Luther, Knox, și alții, vestiră această „fericită nădejde“. În timpul primilor ani din veacul al nouăsprezecilea Faber scria: „Disertație asupra Profețiilor“. „A doua venire a lui Mesia în slavă și mărire“ scrisă de Lacunza fu tradusă din limba spaniolă de către Irving, iar William Cuninghame publică „Disertație asupra Pecetilor și Trâmbițelor“. „Armonizarea profețiilor creștine“ a lui J. Hatley Frere, făcu mult ca să întărească interesul în a doua venire într-o mare parte a lumii.

Astfel fu pusă temelia pentru a vesti lumii ultima solie a Evangheliei, așa cum este schițată în Apoc. 14, 6—14. În providența lui Dumnezeu, biserica rămășiței își are începutul în America de Nord, unde desamăgirea cu privire la a doua venire în 1844 a fost mai dureroasă. (Vezi Apoc. 10, 9). Atunci bărbați și femei temători de Dumnezeu, convinși fiind de exactitatea profeției lui Daniel din capitolul 8, 14, se uniră în rugăciune la studiul Scripturilor, și sub călăuzirea Duhului Sfânt, descoperiră adevărurile minunate ale Evangheliei lui Hristos pentru ultima generație a istoriei omenirii. Mișcarea Adventă legată cu solia judecății și-a întins în chip nimeritor lucrarea sa, până ce acum este reprezentată aproape în șase sute de limbi, și întemeiată în 353 de țări, insule și arhipelaguri. Literatura ei este tipărită în 171 de limbi, și instituțiile ei medicale misionare înconjoară lumea. Ca o împlinire exactă a profeției despre ceasul judecății, această mișcare adventă începu la încheierea celor două mii trei sute de ani din profeția lui Daniel, și strânge din toată lumea un popor „care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Apoc. 14, 2.

MASURA JUDECAȚII

11. După ce mare măsură de dreptate sunt cercetați oamenii la judecată? Iacob 2, 10—12; Rom. 2, 12—16.

Notă. — Este clar că socotirea de vinovat sau nevinovat a unui om depinde în întregime de faptul dacă el a primit sau nu pe Hristos ca Mântuitor al său, lucru care este dovedit prin ascultarea sa de poruncile lui

Dumnezeu. Dacă la judecată se descoperă că, prin credință în Isus Hristos, el și-a mărturisit păcatele și și-a predat inima ca să asculte de legea cea sfântă a lui Dumnezeu, și că acolo unde a greșit el a primit neprihănirea lui Hristos ca un acoperământ pentru greșala sa, el va fi iertat; nu este nicio condamnare, pentru că legea nu găsește nicio vină în el. Dacă, pe de altă parte, se dovedește că el a călcat chiar numai una din învățăturile Sale, și nelegiuirea sa n'a fost mărturisită și nici acoperită cu neprihănirea lui Hristos, atunci se va proceda cu el ca și când ar fi călcat pe toate zece. Dragostea unui om pentru toată legea nu este mai puternică decât dragostea sa pentru fiecare poruncă în parte cuprinsă în ea.

12. Ce se va spune cu privire la aceia cari au păzit poruncile lui Dumnezeu? Apoc. 22, 14.

13. Care este unul din lucrurile cari despart pe om de Dumnezeu? Isa. 59, 1. 2. Rom. 6, 23.

14. Ce este păcatul? 1 Ioan 3, 4.

15. Care este deci datoria noastră în lumina soliei ceasului judecății? Ecles. 12, 13.

16. Cât de deplin pot ființele omenești neajutate să ajungă înalta țintă pusă pentru ele în legea lui Dumnezeu? Ioan 15, 5.

17. Atunci cum este cu putință să ținem legea? Filip. 4, 13; Gal. 2, 20.

Notă. — Dacă îi îngăduim, Hristos va veni în viață și va face voia Tatălui în noi și prin noi. El vine și osândește păcatul în trup, și dă și puterea care face cu putință aceasta, „pentru ca dreptatea legii să fie împlinită în noi“. Rom. 8, 4. Lăsați-L pe El să lucreze în plinătatea puterii Sale, și greutatea a trecut. Roadele frumoase ale neprihănirii se vor arăta atunci în viață tot atât de natural ca și floarea de crin odată cu venirea primăverii, și aceasta va îndepărta toată teama de judecată.

Astfel solia ceasului judecății este o solie de reformă, chemând pe bărbați și femei dela umblarea lor în păcate și în plăcerile lumii, la primirea lui Hristos ca Mântuitor al lor și la păzirea marelui legi morale a lui Dumnezeu.

SCHIȚA BIBLICĂ

I. Solia și solii

1. O puternică solie de pregătire. Apoc. 14, 6—10. 14—16.

2. Timpul soliei.

3. Solii păzesc poruncile lui Dumnezeu. Apoc. 14, 12.

4. Un timp de luptă între națiuni. Apoc. 11, 18.

5. Solia trebuie să fie dusă la toți oamenii. Apoc. 14, 6.

6. Solia veni la timpul hotărât. Notă.

Măsura judecării

1. Legea lui Dumnezeu este regula judecării. Iacob 2, 10—12; Rom. 2, 12—16.

2. Păzitorii poruncilor au dreptul să intre în cetatea lui Dumnezeu. Apoc. 22, 14.

3. Păcatul ne va despărți de prezența lui Dumnezeu. Isa. 59, 1, 2; Rom. 6, 23.

4. Fără de ajutor, noi nu putem părăsi păcatul. Ioan 15, 5.

5. Prin Hristos, putem căpăta biruința. Filip. 4, 13; Gal. 2, 20.

Lecțiunea 12 — 24 Martie, 1945 A. S. 18,38

Deplina iertare prin ispășire

De memorizat: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lăna“. Isa. 1, 18.

1. Cât de deplină este mântuirea pregătită pentru păcătoșii pocăiți prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos? Ier. 33, 8; 1 Ioan 1, 7, 9.

2. Cât de departe duce El nelegiuirea de aceia cari cred? Ps. 103, 11, 12.

Notă. — „Dacă noi ne încredințăm Lui și îl primim pe El ca Mântuitor al nostru, atunci, oricât de păcătoasă ar fi fost viața noastră, noi suntem socotiți drepti din cauza Lui. Caracterul lui Hristos înlocuiește atunci pe al nostru, iar noi suntem primiți și priviți de Dumnezeu, ca și cum nici nu am fi păcătuit niciodată“. — „Calea către Hristos“, p. 79.

3. Ce preț răscumpărător fu plătit pentru a face cu putință o astfel de mântuire deplină? 1 Petru 1, 18, 19.

Notă. — Nu un simplu mântuitor omenesc sau îngeresc putea să plătească un astfel de preț și să cumpere o astfel de mântuire. Pretențiile legii călcate nu erau numai legale. Păcatul stricase toate principiile de dreptate și nimicise adevărata legătură între Dumnezeu și om. Guvernarea divină trebuia să fie înălțată, și onoarea legii divine trebuia să fie apărută din pricina creaturii. Trebuia să se restabilească o perfectă ascultare. Îngerii nu puteau nicidecum să facă aceasta. Ea cerea ca Fiul lui Dumnezeu întrupat să săvârșească acest lucru. Și când o făcu, El făcu o lucrare desăvârșită. El nu cumpără iertarea numai pe jumătate; El nu pregăti numai o ștergere legală, ci o restabilire tot atât de deplină și de profundă, ca și călcarea legii. Da, ba chiar mai mult, pentru că

cetim că „unde s'a înmulțit păcatul, acolo harul s'a înmulțit și mai mult“. Rom. 5, 20.

4. Câți sunt cuprinși în prevederea îndurătoare a lui Dumnezeu pentru mântuire? Apoc. 22, 17; Isa. 55, 1.

5. Cât de completă este iertarea acordată acelor cari caută pe Dumnezeu și se întorc dela căile lor rele? Isa. 55, 6, 7 ult. p.

Notă. — O, suflete încovoiat sub simțul vinovăției, ridică-ți fruntea sus și privește iertarea ta deplină în mâna însângărată a Marelui Preot al tău din ceruri. Primește-o astăzi din mâna Lui, care mai poartă încă urmele răstignirii, și mergi în calea ta bucurându-te. Liberarea ta deplină a fost proclamată când Isus a ieșit din mormânt. El gustă moartea pentru orice om, și sângele Său, adus înaintea lui Dumnezeu în sanctuar în favoarea noastră, este un preț mai mult decât îndestulător ca să facă ispășire pentru orice păcat.

6. Cât de deplină și desăvârșită va fi izbăvirea celui mai decăzut păcătos din nelegiuirile sale? Isa. 1, 18.

Notă. — „Isus dorește ca să venim la El așa cum suntem, păcătoși, neputincioși, simțind că avem nevoie de Dânsul. Putem veni cu toată slăbiciunea, cu toată nebunia, cu toată păcătoșenia noastră, să cădem în pocăință la picioarele Sale. În aceasta stă chiar mărirea Lui, ca El atunci să ne cuprindă în brațele iubirii Sale și să lege toate rănile noastre, curățindu-ne de orice întinăciune.

„Tocmai aceasta e greșala, pe care o fac mii de oameni; ei nu cred că Isus îi iartă pe ei pe fiecare personal. Ei nu cred lui Dumnezeu pe cuvânt. Acesta este însă privilegiul tuturor celor cari împlinesc condițiile, ca ei adică să știe, că iertarea se acordă în dar pentru fiecare păcat. Lepădați departe de voi bănuiala că făgăduințele lui Dumnezeu nu ar fi pentru voi. Ele sunt pentru fiecare păcătos căit. Putere și har sunt puse prin Hristos la dispoziție, spre a fi aduse de îngeri fiecărui credincios. Nimeni nu este atât de păcătos, încât să nu mai poată găsi putere, curățire și îndreptățire prin Hristos, care a murit pentru fiecare din noi. El așteaptă mereu să ia de pe noi hainele cele pătate și murdare de păcate, și să ne îmbrace cu veșmintele albe și curate ale dreptății Sale. El nu dorește ca păcătosul să moară, ci să se întoarcă și să fie viu“. — „Calea către Hristos“, p. 65.

„Noi am fost mari păcătoși, dar Hristos muri pentru noi, ca noi să putem fi iertați. Meritele sacrificiului Său sunt cu totul îndestulătoare spre a ne împăca cu Dumnezeu. Aceia, cărora El le-a iertat mai multe păcate, îl vor iubi mai mult și vor sta mai aproape de tronul Său, ca să-I aducă laudă și mărire pentru marea Sa iubire și pentru minunatul Său sacrificiu“. — *Idem*, p. 44, 45.

7. Cât de complet vor fi îndepărtate păcatele scrise pe registrele cerului, în ce privește cei răscumpărați? Ier. 50, 20; 31, 34.

8. Ce ilustrație folosește Domnul ca să arate completa îndepărtare a păcatului de la păcătos când el primește planul de mântuire? Mica 7, 18. 19.

9. Ce spune apostolul Pavel despre aceia cari sunt în Hristos Isus? Rom. 8, 1.

Notă. — Dreptatea lui Dumnezeu cere o jertfă egală cu grozăvia păcătuirii omului. Prin Isus, această pretenție a fost satisfăcută pe deplin. Așa dar, cel mai decăzut păcătos, poate veni la El astăzi ca să-și mărturisească vinovăția și să primească iertare de orice păcat al său. „Acum dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus“.

10. Cât de mulți au nevoie de răscumpărare din păcat? Rom. 3, 23.

11. Ce asigurare avem că harul este îndestulător pentru toți păcătoșii? Rom. 5, 20. 21; Ebrei 7, 25.

12. Care este solia de îndemn a lui Dumnezeu pentru toți aceia cari mai trăiesc încă în păcat? Isa. 55, 6. 7; Fapte 2, 37. 38.

SCHIȚA BIBLICA

I. Mântuirea deplină în Hristos

1. Nădejde pentru orice păcătos pocăit. 1 Ioan 1, 7. 9.

2. Îndepărtarea păcatului va fi deplină. Ps. 103, 11. 12.

3. Prețul, sângele lui Hristos pentru orice păcătos. 1 Petru 1, 18. 19; Apoc. 22, 17.

4. Niciun păcat nu rămâne scris împotriva noastră. Ier. 50, 20; 31, 34.

5. Nu este nicio condamnare pentru cei cari urmează pe Isus. Rom. 8, 1.

II. Toți oamenii sunt în nevoie

1. Toți au păcătuit. Rom. 3, 23.

2. Toți oamenii sunt chemați la pocăință. Isa. 55, 6. 7; Fapte 2, 37. 38.

Lecțiunea 13 — 31 Martie, 1945 A. S. 18,39

Domnul, neprihănirea noastră

De memorizat: „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeu Meu; căci M'a îmbrăcat cu hainele mântuirii. M'a acoperit cu mantaua dreptății, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei“. Isa. 61, 10.

1. Ce experiență este asigurată acelor cari cred în Hristos? Fapte 13, 38. 39.

Notă. — „Iertat (îndreptătit) de toate lucrurile“. Îndreptățirea are de a face cu legătura sau poziția schimbată a unui om față de Dumnezeu ca urmare a primirii lui Hristos de către el. Prin primirea lui Hristos și a neprihănirii Sale, omul este socotit de Dumnezeu neprihănit și moștenitor al vieții veșnice. Sentința de moarte este dată la o parte și omul este liberat.

2. După Scriptură, care va fi starea celui pe care Hristos l-a liberat? Rom. 6, 6—8.

3. Care este starea înaintea Lui a celor pe cari Dumnezeu i-a îndreptătit? Rom. 8, 31—34.

Notă. — In cartea „Noul Testament în vorbirea modernă“, a lui Weymouth, textul din Rom. 8, 31—34 este tradus astfel:

„Deci ce vom zice noi atunci despre aceasta? Dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine se va arăta împotriva noastră? El care n'a reținut nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, nu ne va da împreună cu El gratis toate lucrurile? Cine va învinui pe aceia pe cari i-a ales Dumnezeu? Dumnezeu îi declară liberați de vinovăție. Cine să-i mai osândească? Hristos Isus a murit, sau mai de grabă a înviat. El este de-a-dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi“.

„Traducerea grecească a acestui pasaj, cu o punctuație cu totul alta, ar putea fi redată ceva mai liber în felul următor: „Ii va învinui Dumnezeu? Dar El declară că îi liberează de vină! Cine altul să-i osândească? Ii va osândi Isus Hristos? Dar El a murit pentru ei!“ — *Ibidem.*

4. Cum poate Dumnezeu să fie drept și totuși să îndreptățească pe păcătoși, declarând pe oamenii păcătoși și osândiți, nevinovați și liberați? Rom. 3, 23—26; 2 Cor. 5, 21.

Notă. — Nu numai că sângele lui Hristos curățește de toate păcatele trecute, dar chiar neprihănirea Sa este declarată a fi a noastră. In timpul vieții Sale pe pământ, Hristos lucră o neprihănire desăvârșită. El trăi o viață desăvârșită, fără păcat, în trup omenesc la fel cu al nostru. El făcu față oricărei pretenții a legii Tatălui.

Această viață de neprihănire a fost lucrată pentru noi. Pentru noi Se făcu El ascultător de orice precept al legii. De aceea când Il primim pe El ca Înlocuitor și Mântuitor al nostru, păzirea legii îndeplinită de El ne-o atribue nouă și socotește că noi am păzit-o. El a făcut aceasta în numele nostru; ea era pentru noi. De aceea El pune toate a-

cestea în creditul nostru și deci apare în registrul nostru din ceruri o copie a vieții și caracterului Său. Aceasta este neprihănirea atribuită și ne vine ca un dar de bună voie din partea lui Dumnezeu.

5. Cu ce spunea Isaia că l-a acoperit Domnul? Isa. 61, 10.

6. Ce schimbare minunată avu loc cu Iosua? Zah. 3, 3—5.

FIII LUI DUMNEZEU

7. Ce devin aceia cari sunt iertați și îndreptățiți în chipul acesta? 1 Ioan 3, 1, 2; Ioan 1, 12.

8. Ce fel de viață duce acela care este îndreptățit? Rom. 6, 4; Efes. 4, 22—24; Col. 3, 10.

9. Ce vrea Dumnezeu să îplinească în noi? Rom. 8, 4.

Notă. — Textul acesta descoperă în chip lămurit faptul că scopul lui Dumnezeu este ca cel iertat și îndreptățit să fie un om deosebit. Cum pot cei „cari sunt morți față de păcat, și să mai trăiască în păcat?” Rom. 6, 2. Așa dar, trebuie să se arate în viață o descoperire a acelei ascultări pe care Hristos le-o atribue atunci când Il primesc. „Dreptatea legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului”.

10. Deoarece este cu neputință pentru ființele omenești, neajutate de Hristos și de Spiritul Său, să păzească sfânta lege a lui Dumnezeu, ce măsură s'a luat pentru noi? Ebrei 8, 10; 2 Cor. 10, 3—5.

Notă. — Aci este mai mult decât neprihănire atribuită. Această neprihănire este *dăruită*. Ea atinge în adevăr corpul nostru și aduce acțiunile lui în armonie cu legea lui Dumnezeu; firea este schimbată; preceptele legii sunt scrise în inimă, și în loc să apară în viață călcarea legii, apare ascultarea.

Nu se poate predica nicio doctrină mai necinstitoare de Dumnezeu ca aceea că ispășirea lui Hristos a liberat pe oameni de obligația de a asculta de legea morală a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, scopul ei cel mai înalt și mai sfânt era ca să facă pe oameni să asculte. Este rațional ca Hristos să moară ca să mântuiască pe oameni de vina călcării legii, să le dea deplină iertare pentru viața lor trecută, și apoi să le spună: „Acum sunteți liberi să călcați legea lui Dumnezeu?” Nu! de o mie de ori nu! Oamenii mântuiți nu sunt slobozi să calce legea lui Dumnezeu. E adevărat, ei sunt liberați de osânda ei pentru păcatele din trecut, pe cari nu le mai puteau retrage cu niciun chip, dar pe cari Dumnezeu le-a iertat de bună voie, dar nu li s'a dat nicio îngăduință să abuzeze de bunătatea lui Dumnezeu, continuând să tră-

iască în păcat. Un om care n'a păzit niciodată legea, poate să fie iertat și îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, dar el nu poate să rămână în această stare de îndreptățire fără s'o păzească. El nu ține legea pentru ca să devină creștin, ci după ce s'a făcut creștin, el va păzi legea în așa fel încât să devină un om în care să locuiască Hristos.

11. Cât de strânsă trebuie să fie legătura între Hristos și păcătosul convertit? Efes. 3, 17.

12. Cât de mult poate să facă El pentru noi când puterea Sa lucrează în noi? Vers. 20.

Notă. — „Două sunt în deosebi greșelile de cari trebuie să se ferească copiii lui Dumnezeu, dar mai ales cei noi clădiți în credința harului Lui. Prima, asupra căreia am mai insistat deja, este de a se uita la propriile lor fapte, încrezându-se în ceea ce ar putea face omul singur, spre a veni în armonie cu Dumnezeu. Cine încearcă să se facă sfânt prin propriile sale fapte de ținere a Legii, acela încearcă o imposibilitate. Tot ce omul poate face singur, fără Hristos, totul este pătat de egoism și păcat. Numai harul lui Hristos ne poate face sfinți.

„Greșeala opusă, dar tot atât de primejdioasă, este să ni se pară că credința în Hristos ar scuti pe om de ținerea Legii lui Dumnezeu; și că — dat fiind că numai prin credință ne putem face părtași de harul lui Hristos — faptele noastre nu ar avea de a face nimic cu mântuirea”. — „Calea către Hristos”, p. 75.

13. Ce experiență este făcută cu putință prin sângele legământului celui veșnic? Ebrei 13, 20. 21.

Notă. — Această înaltă măsură de ascultare nu poate să fie împlinită prin strădanie omenească. Chiar după convertire, noi nu suntem decât tot oameni de carne, decât păcătoși mântuiți prin har de păcatele trecute, și suntem încă prea slabi să ascultăm în totul de o lege sfântă. Aceasta are loc numai prin Hristos. Și atunci, în loc să trăiască o viață de ascultare fără noi și apoi să ne-o atribue, ca și când am fi trăit-o, El trăiește viața Sa în noi, oferindu-ne neprihănirea Sa și făcând din ea ceva al nostru. Astfel apostolul Pavel declară: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine”. Gal. 2, 20.

„Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală în natura omenească”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 273.

14. Numai în ce fel pot fi primite aceste binecuvântări de iertare, îndreptărire și locuire în noi a puterii Spiritului? Marcu 11, 24; Fapte 13, 39; Rom. 3, 22. 26. 28; Efes. 3, 17.

Notă. — Prin credință apucăm făgăduința de iertare a păcatelor; prin credință trebuie să fim îndreptățiți, și tot prin credință vor trăi cei drepți. Isus locuște în inimile noastre „prin credință“, dar numai aceia cari cred pot simți aceste minunate binecuvântări.

„Aceasta este învățătura pe care ne-a dat-o Domnul Hristos, că orice dar dorit dela Dumnezeu să credem că îl primim, și va fi al nostru. Domnul vindeca pe oameni de boalele lor, când ei aveau credință în puterea Lui...“

„Noi nu putem oferi înșine ispășire pentru păcatele noastre din trecut, și nici nu putem schimba prin proprie putere inima noastră, ca să ne facem singuri sfinți. Dar Dumnezeu ne-a promis că va face toate acestea pentru noi prin Hristos. Noi trebuie să credem această făgăduință, noi trebuie să mărturisim păcatele noastre și să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Noi trebuie să vrem a-I servi. Tot atât de sigur cum noi facem aceasta, la fel va împlini Dumnezeu cele făgăduite de Dânsul. Dacă crezi făgăduința Lui — și deci crezi că ești iertat și curățit — Dumnezeu și face aceasta; și atunci ești însănătoșit, exact la fel cum fu însănătoșit paralyticul, când, crezând el, puterea lui Hristos intră într'însul și umblă. Totul se face dacă noi credem.“

„Nu aștepta să simți, că te-ai făcut sănătos, ci zi: „Cred, și este așa, nu pentru că eu simt, ci, pentru că Dumnezeu a promis“. — „Calea către Hristos, p. 61. 62.“

15. Așa dar, având un Mântuitor în totul desăvârșit, ce suntem noi îndemnați să facem? Ebrei 4, 14—16.

SCHIȚA BIBLICA

I. Indreptățit de Dumnezeu

1. Făcuți fii ai lui Dumnezeu. 1 Ioan 3, 1. 2.

2. Nimeni nu poate să osândească pe cel liberat de păcat. Rom. 6, 6—8; 8, 31—34.

3. Schimbarea vine prin Hristos. Rom. 3, 23—26; 2 Cor. 5, 21.

4. Acoperit cu neprihănirea lui Hristos. Isa. 61, 10; Zah. 3, 3—5.

II. Fiii lui Dumnezeu

1. Toți cei ce cred sunt îndreptățiți. Fapte 13, 38. 39.

2. O schimbare deplină. Efes. 4, 22—24.

3. Neprihănirea legii va fi împlinită în noi. Rom. 8, 4.

4. Dumnezeu face cu putință. Ebrei 8, 10.

5. Locuirea lui Hristos în noi face cu putință nepăcătuirea. Efes. 3, 17. 20.

6. Dumnezeu va face pe oameni desăvârșiți. Ebrei 13, 20. 21.

7. Ocrotirea Sa vine atunci când este cerută cu credință. Ebrei 4, 14—16.

LECȚIUNI PENTRU COPII

FAPTELE APOSTOLILOR

Lecțiunea 9 — 3 Martie, 1945

Pavel înaintea lui Festus

Text biblic: Fapte 25.

De memorizat: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi!“ 1 Petru 4, 14.

După ce petrecu doi ani în închisoarea din Cezarea, un alt guvernator, cu numele Festus, luă locul lui Felix. La trei zile după luarea serviciului în primire la Cezarea, noul dregător se duse la Ierusalim. Iudeii, cari erau dușmanii lui Pavel, nu-l uitase, și marele preot împreună cu mai marii iudeilor s'au dus numaidecât la Festus, și i-au povestit tot ce aveau pe inimă despre Pavel, învinuindu-l de multe lucruri. Ei au rugat pe Festus să trimeată pe Pavel la Ierusalim, și s'au sfătuit între ei să-i țină calea și să-l omoare pe drum.

„Festus a răspuns că Pavel este păzit în Cezarea, și că el însuși are să plece în curând acolo. „Deci“, a zis el, „cei mai de frunte dintre voi să se coboare împreună cu mine, și, dacă este ceva vinovat în omul acesta, să-l pârască!“

Aceasta nu era deloc pe placul iudeilor, dar nu puteau face altceva decât să primească propunerea lui Festus. El rămase în Ierusalim vreo zece zile, apoi s'a reîntors la Cezarea. A doua zi porunci ca Pavel să fie adus înaintea sa în sala de judecată. Când a sosit Pavel, iudeii, cari venise dela Ierusalim, l-au înconjurat și au adus împotriva lui multe și grele învinuiri pe cari nu le puteau dovedi“. De data aceasta iudeii n'au mai plătit un avocat ca să vorbească pentru ei, ci ei înșiși și-au făcut plângerea împotriva lui Pavel.

Pavel a răspuns pentru sine, ca și atunci când fusese judecat înaintea lui Felix. El zise cu curaj: „N'am păcătuit cu nimic, nici împo-

triva Legii iudeilor, nici împotriva Templului, nici împotriva Cezarului“.

Festus văzu destul de bine că Pavel nu făcuse nimic pentru care să fie condamnat la moarte, sau cel puțin să fie pus la închisoare. El mai văzu că iudeii s'ar fi umplut de ură, dacă ar fi dat libertate lui Pavel. Astfel „Festus, care voia să capete bunăvoința iudeilor, drept răspuns a zis lui Pavel: „Vrei să te sui la Ierusalim și să fii judecat pentru aceste lucruri înaintea mea?“ Pavel știa ce ar însemna dacă s'ar întoarce la Ierusalim ca să fie judecat înaintea Sinedriului iudaic. El nu s'ar fi așteptat la o judecată dreaptă, și viața sa ar fi fost în primejdie, pentru că dușmanii săi unelteau să-l omoare.

Pavel spuse că nu era potrivit ca el să fie judecat de iudei la Ierusalim. El nu făcuse niciun rău. Dacă el ar fi fost vinovat, nu s'ar fi dat înapoi dela moarte, dar pentru că iudeii nu dovedise nimic împotriva lui, nu putea să meargă acolo unde puteau să-l omoare fără fie vinovat. Pavel zise lui Festus: „Cer să fii judecat de Cezar“. Aceasta însemna că Pavel vrea să fie trimis la Roma, și să fie judecat înaintea împăratului roman, iar nu înaintea iudeilor. Festus răspunse zicând: „De Cezar ai cerut să fii judecat, înaintea Cezarului te vei duce“.

A trecut câțeva vreme până ce să se găsească o corabie care să aibă drum spre Roma, și în timpul acesta Pavel a fost ținut tot în închisoare. În vremea aceasta Festus a avut niște oaspeți dintr'un alt ținut. „Împăratul Agripa și Berenice au sosit la Cezarea, ca să ureze de bine lui Festus. Fiindcă au stat acolo mai multe zile, Festus a spus împăratului cum stau lucrurile cu Pavel“.

Festus povesti lui Agripa cum Pavel fusese adus de către Iudei și lucrurile de cari îl învinuiau, cum nu putuse să aducă nicio dovadă pentru învinuirile lor, și despre cererea sa de a fi trimis la Roma să fie judecat. Agripa, care era iudeu, deveni interesat și zise: „Aș vrea să aud și eu pe omul acela“. Festus s'a bucurat de aceasta. „Măine“, a răspuns Festus, „îl vei auzi“.

„A doua zi, deci, Agripa și Berenice au venit cu multă fală și au intrat în locul de ascultare împreună cu căpitani și cu oameni cei mai de frunte ai cetății. La porunca lui Festus, Pavel a fost adus“ înaintea lor.

Când toți erau la locurile lor, Festus povesti celor de față că iudeii zisese că acest bărbat, Pavel, era așa de rău „că nu trebuie să mai trăiască“, dar el nu putea să găsească nimic pentru ca să merite moartea. Acum el aduse pe Pavel în față pentru ca împăratul Agripa să-l poată auzi vorbind și poate să-i dea ajutor să întocmească o scrisoare către Nero, împăratul Romei, când îl va trimete pe Pavel acolo. El zicea că nu este drept să trimeată pe un întemnițat să fie judecat, fără să spună ce rău făcuse.

De mai mulți ani iudeii vorbise lucruri rele despre Pavel. El îndurase mult din pricina iubirii sale pentru Isus și pentru cuvântul

Său. Biblia zice: „Dacă sunteți batjocoriți nentru numele lui Hristos, ferice de voi“. Noi trebuie să învățăm aceste cuvinte, pentru că vreodată ne vor fi de mare mângâiere, ca și pentru Pavel.

Lecțiunea 10 — 10 Martie, 1945

Pavel înaintea lui Agripa

Text biblic: Fapte 26.

De memorizat: „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii“. 2 Cor. 6, 2.

Indată ce Festus deveni guvernator al Iudeii, fu vizitat de către Agripa și Berenice. După ce auzi despre Pavel, Agripa ar fi avut plăcere să-l asculte. Festus îi făgădui aceasta și invită pe căpitani și bărbații mai de vază din cetate, ca să fie de față când Pavel se va înfățișa din nou înaintea lui.

Să ne facem o idee despre strălucirea acestei scene. Dregătorul era îmbrăcat într'un vesmânt strălucitor; Agripa purta o haină regală, iar Berenice era împodobită cu haine scumpe, strălucind de multe giuvaeruri. Căpitani și ostași, cu coifuri strălucitoare, scuturi și sulite, stau înapoia scaunelor aurite ale dregătorului și oaspeților săi. Când totul era gata, Agripa zise lui Pavel: „Ai voie să te aperi“. Pavel răspunse curtenitor: „Mă socotesc fericit, împărate Agripa, că am să mă apăr astăzi înaintea ta, pentru toate lucrurile de care sunt pârît de Iudei“. Pavel știa că Agripa, fiind iudeu, are să-l înțeleagă mai bine decât Felix sau Festus, cari erau romani.

Pavel începu povestea vieții sale, spunând că de copil fusese crescut ca Fariseu și crezuse așa ca ei. Povesti cum prigonise pe aceia cari credeau în Isus. El zise: „Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta dela preoții cei mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit aproape în toate sinagogile... În prigonirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine“.

Apoi Pavel povesti ce se întâmplase cu el pe calea spre Damasc, când mergea să lege pe cei ce iubeau pe Isus, și să-i aducă la Ierusalim, spre a fi aruncați la închisoare. El zise: „Pela amiază, împărate, pe drum, am văzut strălucind în jurul meu și împrejurul tovarășilor mei o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui. Am căzut cu toții la pământ; și eu am auzit un glas, care-mi zicea în limba evreiască: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești? Îți este greu să arunci cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș“, Cine ești, Doamne? am răspuns eu. Și Domnul a zis: „Eu sunt, Isus, pe care'L prigonești“.

Apoi Pavel povesti lui Agripa cum Dumnezeu îl trimisese să predice mai întâi iudeilor și apoi Neamurilor, ca „să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor“. Apoi zise: „Iată

de ce au pus Iudeii mâna pe mine în Templu, și au căutat să mă omoare“. Pavel spusese lui Agripa că nu vestise nimic altceva decât ce au învățat Moise și proorocii, și ei scriseseră că „Hristosul trebuie să pătimească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și Neamurilor“.

„Pe când vorbea el astfel ca să se apere, Festus a zis cu glas tare: „Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie“. Nu sunt nebun, prea alesule Festus“, a răspuns Pavel; dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate și chibzuite. Impăratul știe aceste lucruri și de aceea îi vorbesc cu îndrăzneală, căci sunt încredințat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s'au petrecut într'un colț“.

Apoi Pavel se întoarse spre împărat și zise cu seriozitate: „Crezi tu în prooroci, împărate Agripa? ... Știu că crezi“. Oricine crede cu adevărat în profeți, crede și în Isus, pentru că profeții au vorbit despre El. Agripa asculta foarte atent la cuvintele lui Pavel. Vocea cea lăuntrică, numită conștiință, îi șopti că Pavel vorbește adevărul. Agripa răspunse: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin?“

„Fie curând, fie târziu, a răspuns Pavel, să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea“.

„Impăratul, dregătorul, Berenice și toți cei ce ședeau împreună cu ei, s'au sculat. Și când au plecat, ziceau unii către alții: „Omul acesta n'a făcut nimic vrednic de moarte sau de închisoare“. Apoi Agripa spusese lui Festus că lui Pavel i s'ar fi dat drumul dacă n'ar fi cerut să fie judecat de Cezar.“

Vă aduceți aminte că Felix zicea că o să aștepte o ocazie mai bună, să afle mai mult despre Isus. Acum Agripa era aproape convins, dar nu de tot. Nu avem nicăieri scris despre acești oameni că vor fi devenit cândva creștini. Când suntem ispitiți să punem de o parte facerea de bine, să ne aducem aminte versetul de memorizat: „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii“.

Lecțiunea 11 — 17 Martie, 1945

Călătoria a Roma

Text biblic: Fapte 27.

De memorizat: „Ingerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă de primejdie“.

Pavel ceruse să fie trimis la Roma spre a fi judecat înaintea Cezarului, împăratul. Festus îl ținuse la închisoare în Cezarea, în așteptarea corăbiei. Când veni corabia, Pavel, împreună cu alți întemnițați, fură dați în grija unui sutaș, cu numele Iuliu, care trebuia să-i ducă la Roma. Doi prieteni ai lui Pavel, Luca și Aristarh, erau împreună cu el.

Până la Roma era drum lung, și aveau să se oprească în multe locuri. Iuliu s'a purtat foarte bine cu Pavel. Prima lor oprire a fost la Sidon, unde el a lăsat pe Pavel să meargă pe uscat și să viziteze pe prieteni. Au schimbat corăbiile la Mira. Vântul bătea dintr-o parte care nu prea lăsa corabia să înainteze. Multe zile au mers încet și erau în mare primejdie.

În cele din urmă au ajuns la un port mic, numit „Limanuri bune“. Venise acum partea aceea din an în care au loc multe furtuni și Pavel le spusese că ar fi mai bine să aștepte în portul acela, până când va trece anotimpul furtunos. Dar Iuliu și stăpânul corăbiei doreau să ajungă într'un port mai mare și mai bun, în care să aștepte și s'au hotărât să meargă mai departe.

Intr'o zi, când vântul dinspre Sud bătea încetșor, ei se depărtară de „Limanuri bune“. Dar în curând se deslănțui o furtună, și au trebuit să lase jos pânzele și să lase corabia în voia vântului. Furtuna se întelea din ce în ce mai mult, și în ziua a treia toți cei de pe bord erau la lucru ca să ușureze corabia. Ei au aruncat în mare tot ce putea fi de prisos. Scriind despre aceasta, Luca zice: „Soare și stele nu s'au văzut mai multe zile, și furtuna era așa de puternică, încât la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare“.

După ce a postit și s'a rugat, Pavel a stat în picioare în mijlocul lor și a zis: „Acum vă sfătuesc să fiți cu voie bună; pentru că niciunul din voi nu va pieri; și nu va fi altă pierdere decât a corăbiei. Un înger al Domnului al căruia sunt eu și căruia îi slujesc, mi s'a arătat azi noapte și mi-a zis: „Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine“. De aceea, oamenilor, liniștiți-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s'a spus. Dar trebuie să dăm peste un ostrov“.

Luca zice: „În noaptea patrusprezece, pe când eram împinși încoace și încolo cu corabia pe marea Adriatică, pela miezul nopții, marinarii au bănuț că se apropie de pământ. Au măsurat adâncimea apei și au găsit douăzeci de stânjeni; au mers puțin mai departe, au măsurat-o din nou, și au găsit cincisprezece stânjeni“. Aceasta era o dovadă că ei se apropiau de țarm. „De teamă să nu se lovească de stânci, au aruncat patru ancore spre cârma corăbiei, și doreau să se facă ziuă“.

Unii marinari se gândeau în chip egoist să scape numai ei și să lase pe ceilalți să piară. Ei au lăsat în jos o luntre într'o parte a corăbiei, cu care aveau de gând să fugă. „Pavel a zis sutașului și ostașilor: „Dacă oamenii aceștia nu vor rămânea în corabie, nu puteți fi scăpați“. Atunci ostașii au tăiat funiile luntrei și au lăsat-o să cadă jos“.

Înainte de a se crăpa de ziuă, Pavel vorbi cu voie bună oamenilor și le spusese că trebuie să ia ceva în gură, și că nu este nicio pricină

de îngrijorare. „Nu vi se va pierde niciun fir din cap“, zise el. „După ce a spus aceste vorbe, a luat pâine, a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor, a frânt-o și a început să mănânce. Toți s'au îmbărbătat atunci și au luat și ei de au mâncat... După ce s'au săturat, au ușurat corabia, aruncând grâul în mare“.

„Când s'a făcut ziuă, n'au cunoscut pământul; dar au văzut de departe un golf, care avea maluri nisipoase și au hotărît să împingă corabia într'acolo, dacă va fi cu puțință. Au tăiat ancorele ca să șloboadă în mare și au slăbit în același timp funiile cârmelor; apoi au ridicat ventrila cea mică după suflarea vântului și s'au îndreptat spre mal“.

„Dar au dat peste o limbă de pământ, unde s'a înfipt corabia; și partea dinainte a corăbiei s'a împlântat și stătea neclintită, pe când partea dinapoi a început să se rupă de izbătura valurilor. Ostașii au fost de părere să omoare pe cei întemnițați, ca să nu scape vreunul prin înot“.

„Sutașul însă, care voia să scape pe Pavel, i-a oprit dela gândul acesta. A poruncit ca cei ce pot înota, să se arunce de pe corabie în apă și să iasă cei dintâi la pământ; iar ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie, și așa s'a făcut că au ajuns toți teferi la uscat“. Astfel cuvintele lui Pavel s'au adeverit, când spunea că toți oamenii vor fi scăpați și numai corabia va fi pierdută. Totdeauna trebuie să avem încredere că Dumnezeu își ține făgăduințele.

Lecțiunea 12 — 24 Martie, 1945

Pe insulă; la Roma

Text biblic: Fapte 28.

De memorizat: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința, de acum mă așteaptă cununa neprihănirii“. 2 Tim. 4, 7. 8.

Pavel și ceilalți întemnițați cari călătoreau spre Roma, erau într'o mare furtună, iar corabia în care erau se scufundase. Toți au ajuns la mal teferi. Cât de fericiți trebuie să fi fost acești oameni când s'au văzut din nou pe țarm, în siguranță! Au constatat că se găsesse pe o insulă numită Malta. Ei erau înghețați, uzi și obosiți. Luca zise: „Barbarii ne-au arătat o bunăvoință puțin obișnuită; ne-au primit ne totii la un foc mare pe care-l aprinseseră din pricină că ploua și se lăsase un frig mare“.

Pavel a căutat niște lemne ca să le pună pe foc. „Pavel strânsese o grămadă de mărarăci și i pusese pe foc; o năpârcă a ieșit afară din pricina căldurii și s'a lipit de mâna lui“. Toți s'au înspăimântat, afară de Pavel. Locuitorii insulei își închipuiau că Pavel trebuie să fie un om foarte rău că fusese pedepsit prin mușcătura șarpelui. Pavel „a scuturat năpârca în foc și n'a simțit niciun rău. Oamenii aceia se așteptau să-l vadă umflându-se sau căzând deodată mort; dar, după ce

au așteptat mult și au văzut că nu i se întâmplă niciun rău, și-au schimbat părerea și ziceau că este un zeu“.

Locul unde acești oameni naufragiați fuseseră aruncați pe țarm era aproape de casa lui Publius, mai marele ostrovului. Publius s'a purtat cu ei foarte binevoitor. „Tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav de friguri și de urdinare. Pavel s'a dus la el, s'a rugat, a pus mâinile peste el și l-a vindecat“ — Domnul era cu Pavel și i-a dat putere să facă aceasta.

„Atunci au venit și ceilalți bolnavi din ostrovul acela și au fost vindecați“. Oamenii aceștia erau foarte recunoscători pentru ceea ce făcuse Pavel. Nu numai că i-a vindecat de suferințele lor corporale, dar el le-a vorbit apoi și despre Isus, care putea să-i ierte de păcatele lor. Locuitorii insulei au dat mare cinste acestor streini și le-au pus la dispoziție tot ce au avut de trebuință.

Acest grup de naufragiați au rămas pe insulă timp de trei luni, până când a trecut iarna și s'a terminat și anotimpul primejdios. O corabie se oprise aci pentru iernat și acum era gata să plece spre Roma. Iuliu sutașul si-a urcat toți oamenii pe corabia aceasta. Și-au luat rămas bun dela prietenii lor de pe insulă și au plecat.

Corabia n'a mai întâmpinat nicio furtună și după ce s'a mai oprit în câteva locuri, a intrat în frumosul port Puzole din Italia. Aci Pavel și tovarășii săi au găsit frați creștini, cu cari au rămas timp de șase zile. Restul călătoriei l-au făcut pe uscat, și au trebuit mai multe zile până să ajungă la Roma.

Credincioșii din Roma au auzit despre venirea lui Pavel și au venit o parte din drum ca să-l întâmpine. Intr'una din frumoasele noastre cărți cetim următoarele despre această călătorie: „In cele din urmă, călătorii au ajuns la *Forul lui Apiu*, la vreo șasezeci de kilometri departe de Roma. In timp ce își făceau loc prin mulțimile ce umblau încoace și încolo pe marele drum de comunicație, bătrânul încăruntit, legat cu lanțuri laolaltă cu o grupă de criminali cu înfățișarea împietrită, primea multe priviri batjocoritoare și era obiectul unor glume înjositoare.

„Deodată se auzi un strigăt de bucurie și un bărbat se desprinse din mulțimea trecătorilor și căzu pe grumazul prizonierului, îmbrățișându-l cu lacrimi de bucurie, ea și când un fiu ar fi primit pe un tată de mult plecat. Scena se repetă iarăși și iarăși, pe măsură ce, cu ochii pătrunzători de așteptare plină de iubire, mulți distingeau în captivul legat în lanțuri pe calea care, la Corint, Filipi, Efes, le vestise cuvântul vieții“. *Faptele Apostolilor, pag. 448*. Cât de fericit era Pavel când a văzut pe acești prieteni cari îl cunoșteau și îl iubeau! Pavel „a mulțumit lui Dumnezeu și s'a îmbărbătat“.

Insfârșit, iată că acum se văd de departe **colinele Romei**. Pavel dorise mult clipa aceasta. Cu mult timp înainte, Domnul făcuse

cunoscut că Pavel trebuie să predice Evanghelia în Roma. (Fapte 23, 11). Dar Pavel nu se aștepta să meargă acolo ca întemnițat.

Când grupa aceasta ajunsese la Roma, Iuliu „a dat pe întemnițați căpitanului străjerilor palatului, iar lui Pavel i s'a îngăduit să rămână într'un loc deosebit, cu un ostaș care-l păzea". Cineva ar crede că nu putea să vestească Evanghelia când era legat în lanțuri și păzit de un soldat. Dar iudeii și alții au venit la el, și le vestea și îi învăța „de dimineață până seara". Chiar unii cari erau din casa Cezarului au ajuns să creadă în Isus.

Cartea Faptelor se termină, lăsând pe Pavel ca prizonier într'o casă a sa. Știm, totuși, că, după doi ani, Nero, împăratul Romei, judecă pe Pavel și îi dădu drumul. Pavel mai vizită iarăși unele din Comunitățile pe cari le întemeiase. După câțva timp a fost din nou prins și dus la Roma. Aci fu aruncat în închisoare, și mai apoi i s'a tăiat capul. Ultimele sale cuvinte au fost: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii".

Lecțiunea 13 — 31 Martie, 1945

REPETIȚIE

Repetiția textelor de memorizat din cursul trimestrului.

A T E N Ț I U N E !

Pentru Conducerea Școlilor de Sabat.

Primul al treisprezecelea Sabat din anul 1945 se cuvine să fie bine folosit pentru întărirea lucrării.

Obişnuim ca să fim recunoscători Bunului Dumnezeu pentru harul bogăției învățăturilor ce am primit în timpul celor trei luni trecute. Duhul Sfânt ne-a îmbogățit cu multe comori cerești.

„Fratele nostru mai Mare", Domnul Isus Hristos așteaptă să ne vadă părtași la marea lucrare ce se face astăzi.

Ținte ca: Studiul zilnic al lecțiunii; venirea regulat și punctual la Școală; aducerea de noi suflete la cunoștința adevărului; aducerea tuturor membrilor Comunității și a copiilor în Școala de Sabat; cum și aducerea unor daruri bogate pentru sprijinirea lucrării misionare se cuvine să fie puse în fața școlii pentru noul trimestru.

Alcătuți dar un mic program cu acest prilej. În Curielul Misionar pe Ianuarie—Martie 1945, este destul material pentru această.

Nevoile lucrării misionare sunt tot mai mari cu cât se apropie ziua venirii Domnului. Chemările omenirii în suferință cer dela Biserică eforturi cum nu s'au mai făcut.

E nevoie de consacrare pe altarul Domnului cu trup și suflet. E nevoie să aducem în tezaurul Domnului mijloace bogate pentru a putea da omenirii solia pentru timpul acesta.

Să folosim bine prilejul care ni se înfățișază.

Anunțați încă din al doisprezecelea Sabat chemările acestea și faceți ca ziua din urmă să fie și cea mai mare.

Departam. Școlii de Sabat

STRAJA DIMINEȚII

MARTIE 1945

Joi 1: Gal. 5, 1; Vineri 2: Ioan 8, 34; Sâmbătă 3: Ioan 8, 36; Duminică 4: Rom. 6, 14; Luni 5: Rom. 6, 17, 18; Marți 6: Rom. 8, 2; Miercuri 7: 2 Cor. 5, 17; Joi 8: Ioan 3, 3; Vineri 9: Efes. 2, 10; Sâmbătă 10: Efes. 4, 24; Duminică 11: Col. 2, 12; Luni 12: Gal. 1, 4; Marți 13: 1 Cor. 6, 14; Miercuri 14: 1 Cor. 6, 11; Joi 15: Rom. 5, 1; Vineri 16: Rom. 3, 26; Sâmbătă 17: Fapt. 13, 39; Duminică 18: Ebr. 10, 10; Luni 19: Ebr. 13, 12; Marți 20: 1 Cor. 1, 30; Miercuri 21: 1 Ioan 2, 2; Joi 22: Ebr. 7, 25; Vineri 23: Rom. 8, 34; Sâmbătă 24: Ebr. 9, 24; Duminică 25: Ebr. 8, 1; Luni 26: Ebr. 4, 14; Marți 27: Ebr. 4, 15; Miercuri 28: Ioan 13, 1; Joi 29: Ioan 15, 9; Vineri 30: Ioan 10, 11; Sâmbătă 31: Apoc. 1, 5 ult. p.

A N U N Ț U R I

Angajăm urgent bun țesător și cunoscător al urzitului în diferite culori, la război manual modern.

Salariu lunar sau cu ora.

Angajăm persoană în casă, la toate.

Angajăm persoană creștină adventistă, care să predea lecții de vioară și limba Franceză la fetițe între 5—10 ani.

Bună retribuție și eventual masă vegetariană.

A se adresa: Costică Balotă, București, str. Pietrele Doamnei, No. 49, etaj (cartierul Grant).

Angajez strungari, frezori și ajustori mecanici. Numai membri A. Z. Ș.

Adresați: I. Turlea, București IV, Fundătura Dristorului No. 40.

Căutăm practicant la birou, din familie A. Z. Ș., elev al Gimnaziului Comercial.

A se adresa: Graiul Literar, Labirint 116, București.

V'ați procurat prețiosul Calendar pe 1945, apărut în Editura noastră? Intrucât se vor epuiza curând, grăbiți-vă să vi-l procurați.

Caut loc de ucenic fiului meu la un frate croitor cu toate cele necesare, băiatul are 16 ani cu 4 clase primare.

Adresați: urgent Botaș Ioan-Rabu, Apateu, Of. Cermeiu, Jud. Arad.